Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

8. dubna 2014*

„Státní podpory — Finanční odvětví — Podpora určená k nápravě vážné poruchy v hospodářství některého členského státu — Článek 107 odst. 3 písm. b) SFEU — Rozhodnutí prohlašující podporu za slučitelnou s vnitřním trhem — Podmínky schválení podpory — Zákaz uskutečnit akvizice — Slučitelnost se sděleními Komise o podporách pro finanční odvětví v souvislosti s finanční krizí — Přiměřenost — Rovné zacházení — Zásada řádné správy — Povinnost uvést odůvodnění — Právo na vlastnictví“

Ve věci T-319/11,

ABN Amro Group NV, se sídlem v Amsterodamu (Nizozemsko), zastoupená W. Knibbelerem a P. van den Bergem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené L. Flynnem a S. Noëem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise 2011/823/EU ze dne 5. dubna 2011 o opatřeních C 11/09 (ex NN 53b/08, NN 2/10 a N 19/10), která provedl nizozemský stát ve prospěch skupiny ABN Amro NV (vytvořené po spojení společností Fortis Bank Nederland a ABN Amro N) (Úř. věst. L 333, s. 1),

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení O. Czúcz (zpravodaj), předseda, I. Labucka a D. Gratsias, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Spyropoulos, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. června 2013,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 5. dubna 2011 Evropská komise přijala rozhodnutí 2011/823/EU o opatřeních C 11/09 (ex NN 53b/08, NN 2/10 a N 19/10), která provedl nizozemský stát ve prospěch skupiny ABN Amro NV (vytvořené po spojení společností Fortis Bank Nederland a ABN Amro N) (Úř. věst. L 333, s. 1, dále jen „napadené rozhodnutí").

2 Když byly v září 2008 v souvislosti s finanční krizí vyčerpány mezibankovní úvěry, stanovila Komise pokyny obsažené v řadě sdělení týkajících se vytváření a provádění státních podpor bankám. V těchto sděleních Komise uznala, že závažnost krize odůvodňuje poskytnutí podpor na základě čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU v rozsahu, v němž toto ustanovení umožňuje státní podpory, které musí být nezbytné pro nápravu vážné poruchy v hospodářství některého členského státu.

3 Dne 25. října 2008 bylo zveřejněno sdělení Komise – Použití pravidel pro poskytování státní podpory na opatření přijatá ve vztahu k finančním institucím v souvislosti se současnou globální finanční krizí (Úř. věst. C 270, s. 8).

4 Vzhledem k tomu, že na podzim 2008 musel z důvodu tlaků na trhu vzrůstající počet členských států Evropské unie přistoupit k „preventivní" rekapitalizaci bank, aby jim umožnil vytvořit vyšší podíl vlastních zdrojů, a zajistit poskytování úvěrů ve prospěch reálné ekonomiky, bylo zveřejněno sdělení Komise – Rekapitalizace finančních institucí během současné finanční krize: omezení podpory na nezbytné minimum a záruky proti neoprávněnému narušení hospodářské soutěže (Úř. věst. C 10, s. 2, dále jen „sdělení o rekapitalizaci").

5 V době před přijetím napadeného rozhodnutí bylo dále ještě přijato sdělení Komise o nakládání se znehodnocenými aktivy v bankovním sektoru Společenství (Úř. věst. C 72, s. 1) a sdělení Komise o návratu k životaschopnosti a hodnocení restrukturalizačních opatření ve finančním sektoru v současné krizi podle pravidel pro státní podporu (Úř. věst. C 195, s. 9, dále jen „sdělení o restrukturalizaci"). Toto posledně uvedené sdělení uvádí kritéria, která Komise zamýšlí použít na opatření podpory na restrukturalizaci bank v souvislosti s krizí. V odstavci 5 uvádí, že plány restrukturalizace dotčených bank musí spočívat na třech pilířích uvedených v jiných sděleních: zajistit dlouhodobou životaschopnost příjemce bez státní podpory, zajistit přiměřené sdílení nákladů a prokázat, že byla přijata přiměřená opatření k omezení zásahů do hospodářské soutěže.

6 Pro účely tohoto rozsudku se sdělení uvedená v bodech 3 až 5 výše nazývají dále společně „sdělení".

7 Společnost ABN Amro Group NV (dále jen „žalobkyně" nebo „ABN Amro") je finanční institucí se sídlem v Amsterdamu (Nizozemsko), která nabízí bankovní služby soukromým osobám, podnikům a institucím ve 28 zemí. Žalobkyně vlastní 100 % kapitálu v ABN Amro Bank NV, která se soustředí na dvě hlavní skupiny zákazníků: retailové bankovnictví a správu majetku a komerční a obchodní bankovnictví.

8 Současná struktura společnosti ABN Amro vyplývá z dohody z roku 2007 mezi společnostmi Fortis SA/NV, Royal Bank of Scotland a Banco de Santander týkající se akvizice a rozdělení několika částí bývalé mateřské společnosti ABN Amro Holding. V souvislosti s finanční krizí a nejistotou ohledně trvalé životaschopnosti společnosti Fortis, nabyl nizozemský stát na podzim 2008 Fortis Bank Nederland (FBN), nizozemskou bankovní dceřinou společnost Fortis, a některé obchodní jednotky společnosti ABN Amro Holding (včetně ABN Amro N). Nizozemský stát rozhodl o sloučení společností FBN a ABN Amro N za účelem vytvoření nového právního subjektu, a sice ABN Amro, podle plánu, který navrhla Fortis v roce 2007. Předtím, než mohlo k tomuto spojení dojít, se musel nizozemský stát ujistit o převodu části společností Hollandsche Bank-Unie a IFN Finance

BV v souladu s rozhodnutím Komise ze dne 3. října 2007, které prohlašuje slučitelnost spojení s vnitřním trhem (věc COMP/M.4844 – Fortis/ABN Amro Assets) na základě nařízení Rady (ES) č. 139/2004 (Úř. věst. C 265, s. 2) (body 44 a 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

9 V akvizicích uvedených v předchozím bodě a rekapitalizačních operacích provedených nizozemským státem ve prospěch ABN Amro tkví původ přezkumného řízení C 11/2009. Vzhledem k tomu, že různé etapy vedoucí k uvedenému řízení, jeho průběh a příjemci podpory nejsou určující pro vyřešení tohoto sporu, odkazuje se na jejich podrobný popis v bodech 1 až 157 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Kromě mezitímních a prozatímních rozhodnutí přijatých Komisí ohledně výše uvedených akvizic a operací, je v nich popsána první verze plánu restrukturalizace pro ABN Amro předložená Komisi nizozemským státem dne 4. prosince 2009 (dále jen „plán restrukturalizace z prosince 2009“), jakož i jeho současná verze předložená dne 8. listopadu 2010 (dále jen „plán restrukturalizace z listopadu 2010“).

10 V rámci přezkumného řízení došlo v letech 2010 a 2011 k různým kontaktům a schůzkám mezi nizozemským státem, ABN Amro a Komisí ohledně dosahu a doby trvání zákazu uskutečnit akvizice, což je opatření vztahující se ke způsobu chování, které Komise považovala za nezbytné, aby mohla považovat podporu poskytnutou společnosti ABN Amro za slučitelnou s vnitřním trhem.

11 Protože se Komisi nepodařilo dosáhnout dohody zejména ohledně způsobů provádění takové zákazu, přijala napadené rozhodnutí podmíněně v souladu s čl. 7 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108 SFEU] (Úř. věst. L 83, s. 1). Dospěla v něm k názoru, že ABN Amro obdržela státní podporu ve formě podpory na rekapitalizaci, jejíž hodnotu odhaduje v rozmezí od 4,2 miliardy eur do 5,45 miliardy eur (tedy 2,75 % až 3,5 % rizikově vážených aktiv), jakož i ve formě podpory likvidity ve výši 71,7 miliardy eur (body 279 a 280 odůvodnění a článek 1 napadeného rozhodnutí). Komise má za to, že plán restrukturalizace z prosince 2009, který byl aktualizován plánem restrukturalizace z listopadu 2010, poskytuje dostatečné důkazy, že byla obnovena dlouhodobá životaschopnost ABN Amro, stanoví dostatečné sdílení nákladů a obsahuje přiměřená opatření k omezení neoprávněného narušení hospodářské soutěže. V důsledku toho prohlásila podmíněně plán restrukturalizace z prosince 2009, který byl aktualizován plánem restrukturalizace z listopadu 2010, za slučitelný se sdělením o restrukturalizaci (bod 331 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

12 Podmínky, za kterých je podpora považována v článku 1 napadeného rozhodnutí za slučitelnou s vnitřním trhem, jsou upřesněny v článcích 3 až 9 uvedeného rozhodnutí.

13 Zákaz uskutečnit akvizice stanovený v článku 5 napadeného rozhodnutí, který je jediným ustanovením, jehož platnost se zpochybňuje v rámci této žaloby, zní takto:

„1. [ABN Amro] nesmí v žádném podniku získat kontrolu přesahující 5 %.

2. Odchylně od odstavce 1 může [ABN Amro] uskutečnit akvizice, pokud celková hrubá kumulativní kupní cena (s vyloučením převzetí či převodu dluhu v souvislosti s těmito akvizicemi) zaplacená [ABN Amro] za veškeré tyto akvizice v období tří let ode dne vydání [napadeného rozhodnutí] nepřesáhne [*důvěrné*] [1] milionů eur.

Zákaz stanovený v odstavci 1 se nevztahuje na akvizice soukromých kapitálových fondů ze strany [ABN Amro], jsou-li v souladu s jejím obchodním plánem a plánovaným rozpočtem divize „Soukromé kapitálové fondy“, který byl Komisi předložen dne 5. října 2010.

1 — Důvěrné údaje byly vynechány.

Zákaz stanovený v odstavci 1 se nevztahuje rovněž na [*důvěrné*] podíly na vlastním kapitálu, které převzala divize [ABN Amro] „Energetika, komodity a doprava“ na podporu své běžné činnosti v oblasti financování, jsou-li v souladu s obchodním plánem [ABN Amro] a plánovaným rozpočtem této divize, který byl Komisi předložen dne 10. ledna 2010.

[…]

3. Zákaz stanovený v odstavci 1 platí alespoň po dobu tří let ode dne vydání [napadeného rozhodnutí] nebo do dne, k němuž se účast Nizozemska ve [ABN Amro] sníží pod 50 %, podle toho, co nastane později. Tento zákaz přestane platit nejpozději pět let ode dne vydání [napadeného rozhodnutí].

Pokud zákaz stanovený v odstavci 1 platí déle než tři roky ode dne vydání [napadeného rozhodnutí], zvyšuje se celková hrubá kumulativní kupní cena podle odst. 2 prvního pododstavce o [*důvěrné*] milionů eur ročně.“

Řízení a návrhová žádání

14 Návrhem podaným dne 14. června 2011 podala společnost ABN Amro projednávanou žalobu.

15 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Tribunálu položil účastnícím řízení písemné otázky, které byly zodpovězeny ve stanovené lhůtě.

16 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 4. června 2013.

17 Na jednání Tribunál požádal ABN Amro, aby upřesnila svou žádost o důvěrné zacházení s určitými informacemi obsaženými v procesním spisu ve vztahu k veřejnosti, což učinila ve stanovené lhůtě. Komise byla vyzvána, aby předložila vyjádření k této žádosti, což rovněž učinila ve stanovené lhůtě.

18 Ústní část řízení byla ukončena dne 16. července 2013.

19 Společnost ABN Amro navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil článek 5 napadeného rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

20 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— odmítl žalobu jako zčásti nepřípustnou a zamítl ji ve zbývající části jako neopodstatněnou;

— uložil společnosti ABN Amro náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

21 Na podporu své žaloby uplatňuje ABN Amro dva žalobní důvody. V rámci prvního žalobního důvodu zpochybňuje dosah zákazu uskutečnit akvizice, který jí byl uložen. V rámci druhého žalobního důvodu zpochybňuje dobu trvání tohoto zákazu.

K prvnímu žalobnímu důvodu, který se týká dosahu zákazu uskutečnit akvizice.

22 Společnost ABN Amro uvádí, že jí poskytnutá podpora nevede k narušení hospodářské soutěže, protože k její nezbytnosti nevedlo nadměrné přejímání rizika. S ohledem na tuto okolnost je dosah uloženého zákazu uskutečnit akvizice v rozsahu, v němž se týká kontroly více než 5 % jakéhokoliv podniku a výjimky jsou formulovány taxativně, nadměrně široký a v rozporu s tím, co je vyžadováno, zejména sdělením o restrukturalizaci. Kromě toho je dotčený zákaz širší než zákazy uložené v jiných rozhodnutích z oblasti státní podpory ve finančním odvětví ze stejné doby. Navíc Komise právně dostačujícím způsobem nezohlednila alternativní pojetí uvedeného zákazu, odůvodněné zvláštními okolnosti tohoto případu, které v průběhu přezkumného řízení navrhl nizozemský stát a ABN Amro.

23 Tyto výtky se dělí do čtyř částí, které se týkají porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU, jakož i nesprávného uplatnění sdělení, porušení zásady proporcionality, porušení zásady rovného zacházení a porušení zásady řádné správy, jakož i nedostatku odůvodnění ve smyslu článku 296 SFEU.

K první části, vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU, jakož i nesprávného uplatnění sdělení

24 Tato část se skládá ze dvou výtek týkajících se zaprvé porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU a zadruhé nesprávného uplatnění sdělení. Nejprve je třeba přezkoumat druhou výtku.

– Ke druhé výtce, vycházející z nesprávného uplatnění sdělení

25 Úvodem je třeba v rámci analýzy této výtky učinit několik upřesnění.

26 Zaprvé je zákaz uskutečnit akvizice součástí podmínek stanovených Komisí v článcích 3 až 9 napadeného rozhodnutí, aby mohla prohlásit státní podporu poskytnutou nizozemským státem společnosti ABN Amro za slučitelnou s vnitřním trhem v souladu s čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999, který povoluje Komisi uzavřít formální vyšetřovací řízení kladným rozhodnutím doprovázeným podmínkami, za kterých může uznat dotčenou podporu za slučitelnou s vnitřním trhem. Sporná podmínka tedy spadá do přezkumu slučitelnosti opatření podpory na základě čl. 107 odst. 3 SFEU, který Komise provedla.

27 Komise správně připomíná, že je podle čl. 107 odst. 3 SFEU nadána širokou posuzovací pravomocí, jejíž výkon s sebou nese komplexní hospodářská a sociální hodnocení, která musí být provedena v kontextu Unie (rozsudky Tribunálu ze dne 6. dubna 2006, Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke v. Komise, T-17/03, Sb. rozh. s. II-1139, bod 41, a ze dne 12. května 2011, Région Nord-Pas-de-Calais a Communauté d'agglomération du Douaisis v. Komise, T-267/08 a T-279/08, Sb. rozh. s. II-1999, body 129 a 132).

28 Pro účely výkonu uvedené pravomoci si Komise může prostřednictvím takových aktů, jako jsou sdělení, stanovit indikativní pravidla, jestliže tato pravidla neodporují ustanovením Smlouvy (viz rozsudek Région Nord-Pas-de-Calais a Communauté d'agglomération du Douaisis v. Komise, bod 27 výše, bod 130 a citovaná judikatura).

29 Jak připomíná ABN Amro, Komise se přijetím pravidel chování a zveřejněním oznámení, že je napříště použije na případy jimi dotčené, sama omezuje při výkonu uvedené pravomoci a nemůže se od těchto pravidel odchýlit, aniž by byla případně sankcionována z důvodu porušení obecných právních zásad, jako je rovné zacházení nebo ochrana legitimního očekávání (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. září 2008, Německo a další v. Kronofrance, C-75/05 P a C-80/05 P, Sb. rozh. s. I-6619, bod 60 a citovaná judikatura). Ve specifické oblasti státních podpor je tak Komise vázána pokyny a sděleními, které přijímá, pokud se neodchylují od norem Smlouvy a jsou-li akceptovány členskými státy (viz výše

uvedený rozsudek Německo a další v. Kronofrance, bod 61 a citovaná judikatura). Soudu tudíž přísluší ověřit, že Komise dodržela pravidla, která si stanovila (viz rozsudek Région Nord-Pas-de-Calais a Communauté d'agglomération du Douaisis v. Komise, bod 27 výše, bod 131 a citovaná judikatura).

30 Zadruhé není v rámci této výtky dotčena kontrola přezkumu slučitelnosti podpory, ale otázka, zda Komise dodržela sdělení, kterými je v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 29 výše vázána, když podřídila rozhodnutí o slučitelnosti takové podmínce zákazu uskutečnit akvizice, jaká je definována v článku 5 napadeného rozhodnutí.

31 Sdělení, jejichž legalitu či použitelnost ABN Amro nezpochybňuje, připomínají posuzovací pravomoc Komise, pokud jde o podmínky, které musí být splněny, aby mohla prohlásit opatření podpory, které napravuje vážné poruchy v hospodářství některého členského státu, za slučitelné s čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU, a to zejména pokud se jedná o formulaci strukturálních opatření nebo opatření vztahujících se ke způsobu chování. Existence takové pravomoci, která vyjadřuje prostor pro uvážení ponechaný Komisi při rozhodnutí o slučitelnosti opatření podpory, musí být zohledněna při analýze výtek vycházejících z porušení sdělení (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Tribunálu ze dne 9. července 2008, Alitalia v. Komise, T-301/01, Sb. rozh. s. II-1753, bod 527).

32 Zatřetí nemůže být v rámci analýzy slučitelnosti podpory posuzována legalita zákazu uskutečnit akvizice bez ohledu na kontext tohoto opatření, který se týká cílů restrukturalizace bank stanovených v rámci sdělení a významu rizikového profilu banky přijímající podporu. Dále vzhledem k tomu, že strukturální opatření a opatření vztahující se ke způsobu chování doplňují plán restrukturalizace navržený členským státem Komisi, aby mohla prohlásit podporu za slučitelnou s vnitřním trhem, Komise hodnotila v rámci své analýzy slučitelnosti podpory právě souhrn takto uložených opatření. ABN Amro ostatně nezpochybňuje stanovisko Komise, podle kterého zákaz uskutečnit akvizice nemůže být posuzován izolovaně.

33 Začtvrté se účastnice řízení shodují na trojím cíli sledovaném opatřeními restrukturalizace, která jsou ukládána bankám přijímajícím státní podporu v rámci sdělení, včetně zejména sdělení o restrukturalizaci, které je zvláště uplatněno v napadeném rozhodnutí, aby se odůvodnilo uložení dotčeného zákazu uskutečnit akvizice, a sice cíli dlouhodobé životaschopnosti přijímajícího subjektu, omezení podpory na nezbytné minimum a omezení narušení hospodářské soutěže.

34 S ohledem na tyto zásady je třeba přezkoumat dvě argumentační linie společnosti ABN Amro, které se zaprvé týkají zákazu uskutečnit akvizice a zadruhé toho, že napadené rozhodnutí neobsahuje ustanovení, které by umožnilo předložení zvláštních transakcí ke schválení.

35 Zaprvé, pokud jde o odůvodnění zákazu uskutečnit akvizice, je uvedený zákaz podle ABN Amro příliš přísný ve vztahu k zásadám obsaženým ve sděleních, jelikož se zaprvé použije na všechny druhy podniků, a nikoliv pouze na konkurenční podniky nebo finanční instituce a zadruhé se použije od akvizice menšinové 5 % účasti.

36 Komise odůvodňuje zákaz uskutečnit akvizice zejména v bodech 309 až 313 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které uvádí toto:

„(309) Plán restrukturalizace by měl jednoznačně prokazovat, že podpora je omezena na nezbytné minimum. Náklady spojené s restrukturalizací by neměl nést pouze stát, nýbrž v maximálním možném rozsahu i ti, kteří do banky investovali. Banka a držitelé jejího kapitálu by se na restrukturalizaci měli podílet co nejvíce svými vlastními zdroji. Pomoc na restrukturalizaci by měla být omezena na pokrytí nákladů nezbytných k obnovení životaschopnosti. To znamená, že podniku by neměly být poskytnuty veřejné zdroje, které by mohly být použity k financování činností, jež narušují trh a nesouvisejí s procesem restrukturalizace, jako je například nabytí nových podniků […]

(310) Ve sdělení o restrukturalizaci je připomenuto, že zákaz akvizic je nezbytný k tomu, aby byla podpora omezena na nezbytné minimum. V bodě 23 sdělení o restrukturalizaci je výslovně uvedeno, že ‚podniku by neměly být poskytnuty veřejné zdroje, které by mohly být použity k financování činností, jež narušují trh a nesouvisejí s procesem restrukturalizace. Prostřednictvím státní podpory například nemohou být financovány nákupy podílů v jiných podnicích nebo nové investice, pokud to pro obnovení životaschopnosti podniku nemá zásadní význam'.

(311) Ve sdělení o restrukturalizaci je zákaz akvizic spojen rovněž s narušením hospodářské soutěže. V bodech 39 a 40 sdělení je objasněno, že ‚státní podpora nesmí být použita na úkor soutěžitelů, kteří podobnou veřejnou podporu nedostávají', a že ‚banky by neměly použít státní podporu na akvizice konkurenčních podniků'. Tato podmínka by měla platit alespoň po dobu tří let a v závislosti na rozsahu, výši a trvání podpory může být zachována až do konce období restrukturalizace.

(312) V souladu s bodem 40 sdělení o restrukturalizaci může být podpora prohlášena za slučitelnou pouze pod podmínkou, že [ABN Amro] bude po dobu tří let od data vydání tohoto rozhodnutí důsledně dodržovat zákaz akvizic [...]. Zákaz akvizic by se měl prodloužit, bude-li nizozemský stát po třech letech vlastnit i nadále více než 50 % skupiny [ABN Amro]. Zákaz akvizic by však neměl přesahovat pět let. Zatímco část podpory již byla splacena, některá opatření [...] nemůže banka splatit kvůli formě, v jaké byla poskytnuta (tj. nikoli ve formě hybridního dluhového nástroje). Ukončení státního vlastnictví představuje náhradu za odhad, kdy skončí výhoda plynoucí z podpory.

(313) Komise podotýká, že plán restrukturalizace z prosince 2009 (doplněný dne 23. března 2010 o pesimistické finanční výhledy) již uváděl, že [ABN Amro] se stala životaschopným subjektem, který by měl dosáhnout přiměřené návratnosti vlastního kapitálu a u nějž se očekává dosažení přiměřeného zisku i v případě špatných hospodářských podmínek. Aktualizovaný plán restrukturalizace z listopadu 2010 tuto analýzu potvrdil. Toto obnovení životaschopnosti nezávisí na akvizicích. Zákaz akvizic proto není v rozporu s obnovením životaschopnosti."

37 Zaprvé mají být podle společnosti ABN Amro v zásadě zakázány pouze akvizice, které mají dopad na hospodářskou soutěž, a to na rozdíl od širokého zákazu, který jí byl uložen v článku 5 napadeného rozhodnutí. ABN Amro se v tomto ohledu dovolává zejména odstavců 39 a 40 sdělení o restrukturalizaci, jakož i druhé věty jeho odstavce 23. Vyplývá to rovněž ze sdělení Komise o nakládání se znehodnocenými aktivy v bankovním sektoru Společenství, které se týká uložení pojistky k zabránění financování strategie růstu bank, které jsou příjemci podpory, ke škodě ostatních soutěžitelů.

38 ABN Amro doplňuje, že bod 312 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který připomíná obecnou povahu zákazu, jenž jí byl uložen, obsahuje nesprávný výklad odstavce 40 sdělení o restrukturalizaci, jelikož toto sdělení se týká pouze akvizic konkurenčních podniků.

39 Je třeba konstatovat, že argumenty společnosti ABN Amro vychází z nesprávného výkladu napadeného rozhodnutí a sdělení o restrukturalizaci, v souladu se kterým byl formulován dotčený zákaz uskutečnit akvizice, jak vyplývá z bodů 309 až 312 odůvodnění napadeného rozhodnutí citovaných výše v bodě 36.

40 Zákaz uskutečnit akvizice, který je v projednávaném případě uložen, se zakládá hlavně na odstavci 23 sdělení o restrukturalizaci, jak jasně vyplývá z bodů 309 a 310 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které jsou součástí jeho bodu 6.3.2, nadepsaného „Sdílení zátěže/nezbytné minimum".

41 Uvedený odstavec 23 je zahrnut do bodu 3 sdělení o restrukturalizaci, nazvaného „Vlastní příspěvek příjemce (sdílení nákladů)“, a uvádí pod nadpisem „Omezení restrukturalizačních nákladů“, toto:

„Pomoc na restrukturalizaci by měla být omezena na pokrytí nákladů nezbytných k obnovení životaschopnosti. To znamená, že podniku by neměly být poskytnuty veřejné zdroje, které by mohly být použity k financování činností, jež narušují trh a nesouvisejí s procesem restrukturalizace. Prostřednictvím státní podpory například nemohou být financovány nákupy podílů v jiných podnicích nebo nové investice, pokud to pro obnovení životaschopnosti podniku nemá zásadní význam […]“

42 Tento odstavec 23 odkazuje v poznámce pod čarou na judikaturu k pokynům Společenství pro státní podporu na záchranu a restrukturalizaci podniků v obtížích (Úř. věst. 1994, C 368, s. 12), podle které musí být podpora na restrukturalizaci přísně nezbytná pro obnovení životaschopnosti podniku, jenž je jejím příjemcem, to znamená, že musí nejen odpovídat cíli restrukturalizace dotyčného podniku, ale musí být rovněž přiměřená tomuto cíli, což znamená, že v zásadě žádná částka podpory překračující pouhou obnovu životaschopnosti příjemce podpory nemůže být na základě uvedených pokynů uznatelná (rozsudek Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke v. Komise, bod 27 výše, bod 47).

43 Zásada omezení výše podpory na nezbytné minimum je úzce spojena se zásadou, podle které by měl příjemce podpory poskytnout přiměřený vlastní příspěvek na restrukturalizační náklady. Odstavec 22 oznámení o restrukturalizaci v tomto ohledu uvádí, že banka a její akcionáři se na restrukturalizaci musí podílet v maximální možné míře svými vlastními zdroji, přičemž tento příspěvek je nezbytný, „aby zachráněné banky nesly přiměřenou odpovědnost za důsledky svého jednání v minulosti a aby se vytvořily odpovídající podněty pro jejich jednání v budoucnu“.

44 S ohledem na tyto zásady vychází společnost ABN Amro z nesprávného předpokladu, když tvrdí, že zákaz uskutečnit akvizice, který je uvedený ve sdělení o restrukturalizaci, se může týkat jen konkurenčních podniků. Poslední věta odstavce 23 uvedeného sdělení totiž nerozlišuje podle odvětví činnosti cílových podniků. Kromě toho se na začátku tohoto odstavce uvádí, že akvizice musí mít za cíl zajištění životaschopnosti podporovaného subjektu, což znamená, že jakákoliv akvizice financovaná prostřednictvím státní podpory, která není striktně nezbytná k zajištění obnovy životaschopnosti společnosti, jež je příjemcem podpory, porušuje zásadu omezení podpory na striktní minimum.

45 Jak uvádí Komise, druhá věta odstavce 23 sdělení o restrukturalizaci, která odkazuje na zákaz financování činností, „jež narušují trh“, připomíná, že každá akvizice nesouvisející s procesem restrukturalizace může sama o sobě způsobit narušení trhu. Narušení hospodářské soutěže nebo hrozba takového narušení je totiž znakem, který zakládá státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. září 2010, Komise v. Deutsche Post, C-399/08 P, Sb. rozh. s. I-7831, bod 39 a citovaná judikatura). Přitom ABN Amro nezpochybňuje, že je v projednávaném případě příjemcem státní podpory.

46 S ohledem na tyto úvahy se zákaz uskutečnit akvizice uvedený v článku 5 napadeného rozhodnutí nemusel týkat pouze účasti v podnicích činných ve finančním odvětví nebo v Nizozemsku, ale mohl se případně týkat všech akvizic, jelikož jeho cílem bylo, aby peníze banky, která je příjemcem podpory, byly použity na vrácení podpory předtím, než banka uskuteční akvizice.

47 V tomto ohledu je podle připomínky Komise rovněž relevantní okolnost, která je uvedená v bodech 304 až 308 a 313 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle které ABN Amro byla životaschopným subjektem, což je okolnost zdůrazněná v plánech restrukturalizace z prosince 2009 a listopadu 2010, které uvádí čistou návratnost vlastního kapitálu očekávanou v letech 2012 a 2013 ve výši přibližně [*důvěrné*] %, jak vyplývá z bodu 83 odůvodnění napadeného rozhodnutí. ABN Amro kromě toho sama uvádí své finanční zdraví. Jak se uvádí v bodě 313 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v případě společnosti ABN Amro nezáviselo tedy obnovení životaschopnosti na akvizicích.

48 Zákaz uskutečnit akvizice, který se vztahuje na podniky ze všech odvětví, je proto v souladu se zásadami obsaženými ve sděleních, zejména ve sdělení o restrukturalizaci.

49 Tento závěr neovlivňuje skutečnost, že odstavce 39 a 40 sdělení o restrukturalizaci, které jsou zahrnuty v bodě 4 uvedeného sdělení, nadepsaného „Omezení narušení hospodářské soutěže a zajištění soutěžního prostředí v bankovním sektoru", jsou zmíněny v bodech 311 a 312 napadeného rozhodnutí, aby se připomnělo, že sdělení o restrukturalizaci stanoví rovněž zákaz uskutečnit akvizice, s cílem zabránit tomu, že bude státní podpora použita na úkor ostatních konkurentů, jakož i definovat dobu trvání zákazu. Bod 321 odůvodnění napadeného rozhodnutí, obsažený v bodě 6.3.3 uvedeného rozhodnutí, nadepsaném „Opatření k omezení narušení hospodářské soutěže", uvádí kromě toho stručně též skutečnost, že je třeba zajistit, aby ABN Amro nevyužila státní podporu ke svému růstu na úkor konkurentů, například nabytím jiných finančních institucí.

50 Existence tohoto druhotného cíle nebrání tomu, aby byla snaha omezit podporu na nezbytné minimum jasně hlavním důvodem zákazu uskutečnit akvizice, který je v projednávaném případě uložen. Kromě toho odstavec 39 sdělení o restrukturalizaci, podle kterého státní podpora nesmí být použita na úkor soutěžitelů, kteří podobnou veřejnou podporu nedostávají, jakož i odstavec 40 uvedeného sdělení, který se týká podmínky, podle které by banky neměly použít státní podporu na akvizice konkurenčních podniků, nemohou být každopádně posuzovány abstraktně, ale musí být vykládány ve spojení se zásadou omezení podpory na nezbytné minimum. Odstavec 40 sdělení o restrukturalizaci totiž obsahuje poznámku pod čarou, ve které se připomíná, že restrukturalizační náklady musí být omezeny na minimum nezbytné pro obnovení životaschopnosti příjemce podpory a odkazuje v tomto ohledu na odstavec 23 tohoto sdělení, zkoumaný výše.

51 Zadruhé ABN Amro uvádí, že skutečnost, že se zákaz uskutečnit akvizice týká účastí nad prahovou hodnotu 5 % kapitálu, a nikoliv akvizic poskytujících kontrolu ve smyslu unijních pravidel v oblasti spojování podniků, narušuje její schopnost mít účast ve společných podnicích, která je často ve finančním odvětví užitečná při vytváření nových norem, zajištění fungování finančních služeb nebo zajištění platebních služeb.

52 V tomto ohledu ABN Amro rovněž zpochybňuje skutečnost, že zákaz není omezen na nabytí akcií a že napadené rozhodnutí nedefinuje, čeho se týká „kontrola jakéhokoliv podniku přesahující 5 %", takže zákaz může rovněž zahrnovat například smluvní práva.

53 Tyto argumenty rovněž neprokazují porušení sdělení o restrukturalizaci.

54 Jak uvádí Komise, odstavec 23 sdělení o restrukturalizaci široce odkazuje na zákaz „nabytí podílů v jiných podnicích nebo [uskutečnit] nové investice", a neomezuje se tedy na kontrolní podíly. Jiný výklad by ostatně nedodržoval zásadu omezení podpory na nezbytné minimum připomenutý v bodě 44 výše. Uvedené způsoby nabytí podílů nebo pojem „podnik" použitý v článku 5 napadeného rozhodnutí tedy nemusely být předem upřesněny ani nebyla vyžadována definice pojmu „kontrola přesahující 5 %".

55 Zatřetí žádný z dalších argumentů vznesených společností ABN Amro neumožňuje prokázat porušení sdělení o restrukturalizaci.

56 Argument ABN Amro, podle kterého by měla mít možnost uskutečnit akvizice, protože její restrukturalizace je skončena a dodatečné akvizice, které chce učinit, by nebyly vzhledem k jejímu dobrému finanční zdraví financovány státní podporou, takže odstavec 23 sdělení o restrukturalizaci se na ni nepoužije, musí být zamítnut. Jak uvádí Komise, jelikož ABN Amro mohla dosáhnout své restrukturalizace právě díky státním prostředkům, zisky následně dosažené musí sloužit k navrácení podpory nizozemskému státu, v souladu s ústupovou strategií předloženou Komisi zejména v kontextu plánu restrukturalizace z prosince 2009, ve kterém se nizozemský stát zavázal, že jakýkoliv přebytek kapitálu povede k platbě dividend.

57 Rovněž pokud jde o argument, podle kterého v případě ABN Amro nemohou akvizice způsobit prodlení s vrácením podpory, protože nizozemský stát je vlastníkem banky a podpora ve formě kapitálu nemůže být vrácena, není zjevně nesprávnou analýza Komise, podle které má článek 5 napadeného rozhodnutí zajistit, aby nebyl případný přebytek kapitálu použit k dosažení vyššího vnějšího růstu, než je stanovený v plánu restrukturalizace, protože takový přebytek může sloužit například k vyplacení mimořádné dividendy státu.

58 Pokud jde o argument společnosti ABN Amro, podle kterého jí její politika dividend, na základě které je povinna vyplatit nizozemskému státu 40 % ročního deklarovaného zisku, brání v akumulaci prostředků, které by mohly být použity pro akvizice, ABN Amro sama uznala, že taková politika odpovídá běžnému způsobu odměňování akcionářů. Kromě skutečnosti, že se jedná o nezávazný cíl, jak uvádí Komise, aniž jí v tomto ohledu ABN Amro protiřečí, je jasné, že skutečnost, že část ročního zisku bude distribuována akcionářům, neodstraňuje veškeré riziko, že banka bude disponovat dostatečnými zdroji k uskutečnění akvizic.

59 Pokud jde o argument ABN Amro, že pokud byly nezbytné záruky pro případ překročení cílového poměru distribuce, měla Komise schválit mechanismus vyrovnání, který navrhla, podle kterého by se činily akvizice jen za použití příjmů z převodů, má Komise správně za to, že takový mechanismus není v souladu se zásadou omezení podpory na nezbytné minimum, jejímž cílem je, jak bylo připomenuto v bodech 44 a 46 výše, zajistit, aby byly peníze banky, jež je příjemcem podpory, před provedením akvizic použity k vrácení podpory, s výjimkou případu akvizic, které jsou nezbytné k zajištění životaschopnosti banky. Skutečnost, že ABN Amro mohla v letech po rekapitalizaci provedené státem disponovat prostředky k akvizicím, by totiž prokazovala, že podpora nebyla omezená na to, co bylo nezbytné pro obnovení její životaschopnosti.

60 Pokud jde o argument, podle kterého skutečnost, že bylo ABN Amro zakázáno nově upravit své portfolio prostřednictvím omezených převodů a akvizic, vede zejména s ohledem na ojedinělost aktiv z dřívější doby ke ztrátě efektivity, které musí čelit, je třeba připomenout, že napadené rozhodnutí nazakazuje převody a obsahuje výjimku *de minimis*, jakož i výjimky pro určité druhy akvizic (rovněž viz přezkum druhé části žalobního důvodu níže), ale že to neznamená, že příjmy z takových převodů mohou být vyňaty z povinnosti omezit podporu na minimum. Kromě toho je třeba konstatovat, že tento argument společnosti ABN Amro se omezuje na obecné tvrzení, které není podpořeno žádným konkrétním důkazem. Ve zbývající části, pokud jde o argument ABN Amro, rovněž vznesený na jednání, podle kterého jí Komise nemůže zakázat zejména operace týkající se rozložení aktiv společností Fortis mimo Nizozemsko, která jsou nezbytná k zajištění minimální úrovně efektivity jejích činností v odvětví soukromého bankovnictví v Nizozemsku, stačí uvést, že ve sdělení o restrukturalizace není jakožto kritérium pro přijetí nápravných opatření zohledněna efektivita činností banky, která je příjemcem podpory, ale její životaschopnost. Skutečnost, že ABN Amro mohla během správního řízení pociťovat praktické obtíže při identifikaci zvláštních transakcí z důvodu skutečnosti, že nebyl ukončen proces integrace mezi FBN a ABN Amro N, tuto úvahu neovlivňuje.

61 Pokud jde o argument vznesený ABN Amro ohledně otázky, zda je logický zákaz uskutečnit akvizice, když není uloženo omezení vnitřního růstu banky, která je příjemcem podpory, například ve formě omezení růstu výsledovky, přičemž omezení, které se týká pouze akvizic, dokládá svévolné rozhodnutí směřující proti vnějšímu růstu, Komise uvádí, že zásada, podle které musí být podpora omezená na nezbytné minimum, jí umožňuje uložit omezení vnitřního růstu banky, která je příjemcem podpory, pokud z plánu restrukturalizace vyplývá, že očekávaný růst je zjevně nepřiměřený ve vztahu k tomu, co je nezbytné k zajištění dlouhodobé životaschopnosti banky, k čemuž ale v projednávaném případě nedošlo. V tomto ohledu stačí uvést, že ABN Amro nezpochybňuje tvrzení Komise, podle kterého nizozemský stát během přezkumného řízení zaručil, že vnitřní růst společnosti ABN Amro nebude abnormální. S přihlédnutím k této situaci nelze mít za zjevně nesprávné, že se Komise soustředila na akvizice.

62 Konečně pokud jde o výtku společnosti ABN Amro, že analýza Komise vede k tomu, že se skutečnost, že příjemce podpory uskutečňuje akvizice, z definice považuje za prokázání toho, že podpora není omezená na nezbytné minimum, a že tímto tato analýza ignoruje příčinnou souvislost vyžadovanou ve sdělení o restrukturalizaci mezi státní podporou a způsobem, jakým je akvizice financována, nemůže tento argument společnosti ABN Amro obstát. Jak správně tvrdí Komise, jelikož jsou peníze zastupitelné, nemá zdroj financování akvizice přímou a nezbytnou souvislost s konkrétními aktivy banky. Skutečnost, že se prostředky, které nepochází od státu, použijí k akvizicím, může být nepřímým důkazem toho, že potřeba podpory byla nadhodnocená.

63 Z výše uvedeného vyplývá, že ABN Amro neprokázala, že Komise porušila sdělení o restrukturalizaci tím, že měla za to, že jí zásada omezení podpory na nezbytné minimum umožňuje uložit zákaz akvizic v tak širokém rozsahu. To platí o to více s ohledem na prostor pro uvážení, kterým Komise disponuje podle dotčeného sdělení při definici strukturálních opatření a opatření vztahujících se ke způsobu chování ukládaných příjemci podpory, jakož i na skutečnost, že přes velmi významnou finanční podporu nebylo společnosti ABN Amro uloženo v projednávaném případě žádné strukturální opatření, jak bude navíc přezkoumáno ve vztahu k dalším částem prvního žalobního důvodu.

64 Zadruhé, pokud jde o to, že napadené rozhodnutí neobsahuje ustanovení, které by umožnilo předložit zvláštní transakce ke schválení, Komise podle společnosti ABN Amro porušila sdělení o restrukturalizaci tím, že odmítla do napadeného rozhodnutí zahrnout ustanovení, které by jí umožnilo oznámit zvláštní akvizice ke schválení, i když v rámci přezkumného řízení byla předložena žádost v tomto smyslu.

65 V tomto ohledu je třeba připomenout, že výjimečné povolení akvizic je projednáno v odstavci 41 sdělení o spolupráci, zahrnutém do bodu 4 uvedeného sdělení, nadepsaného „Zabránění použití státní podpory k financování protisoutěžního chování“, který následuje po odstavci 40 týkajícího se zákazu akvizic v konkurenčních společnostech. Odstavec 41 zní:

„Ve výjimečných případech a na základě oznámení mohou být akvizice Komisí povoleny, pokud jsou součástí konsolidačního procesu nezbytného pro obnovení finanční stability a zajištění účinné hospodářské soutěže. V průběhu akvizice by měly být dodržovány zásady rovných příležitostí pro všechny případné nabyvatele a v jejím výsledku by měly být na příslušných trzích zajištěny podmínky účinné hospodářské soutěže.“

66 Z tohoto ustanovení vyplývá, jak uvádí Komise, že její pravomoc povolit akvizice po přijetí rozhodnutí o schválení podpor, které zahrnuje zákaz uskutečnit akvizice, nevyplývá ze zvláštního ustanovení uvedeného v napadeném rozhodnutí v tomto smyslu, ale vyplývá z jejích obecných pravomocí správního orgánu, který je jako autor napadeného rozhodnutí příslušný k jeho zrušení nebo doplnění. Konkrétní neuvedení této možnosti v napadeném rozhodnutí nemůže být tedy kvalifikováno jako porušení sdělení o restrukturalizaci. Tato výtka tedy musí být zamítnuta.

67 Z výše uvedeného vyplývá, že výtka vycházející z porušení sdělení musí být zamítnuta.

– K první výtce, vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU

68 Komise uvádí, že jelikož žaloba neobsahuje argumentaci na podporu údajného porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU, je výtka nepřípustná.

69 V tomto ohledu je jasné, že ABN Amro uvádí, že jelikož sdělení obsahují pokyny k použití čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU, porušení dotčeného ustanovení prokazuje tím, že prokazuje, že se od těchto pokynů Komise odchýlila. V rozporu s tvrzením Komise tato výtka splňuje požadavky čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu, který vyžaduje, aby žaloba obsahovala předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů.

70 Tato výtka však nemůže obstát po meritorní stránce. Vzhledem k tomu, že byla zamítnuta výtka vycházející z porušení sdělení a že ABN Amro nevznesla na podporu výtky vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU žádný další argument než ty, které se týkají nedodržení sdělení, musí být z totožných důvodů zamítnuta.

71 Z toho vyplývá, že první část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta v plném rozsahu.

K druhé části, vycházející z porušení zásady proporcionality

72 ABN Amro tvrdí, že Komise porušila zásadu proporcionality tím, že opomenula přezkoumat, zda jí mohlo být uloženo méně omezující opatření než zákaz uskutečnit akvizice v tak širokém rozsahu, jaký je uveden v článku 5 napadeného rozhodnutí. Připomíná, že v průběhu správního řízení navrhla různá alternativní pojetí, která by umožnila reagovat na její hlavní obavy a zároveň zcela zohlednit zájmy Komise. Pokud jde o zásadu, podle které státní podpora nesmí být použita k akvizicím, ABN Amro tvrdí, že poskytla záruky, že tomu tak nebude. ABN Amro rovněž tvrdí, že výjimka *de minimis* stanovená v napadeném rozhodnutí nereaguje na její obavy. Konečně ABN Amro uvádí, že Komise sama uznala, že situace, ve které se nachází, je neobvyklá a potvrzuje, že potřeba státních opatření nevyplývá z činností FBN a ABN Amro N. Vzhledem k tomu, že podpora poskytnutá v projednávaném případě je méně narušující než podpory poskytnuté a schválené jiných finančním institucím, měla Komise k nápravě identifikovaných narušení hledat méně omezující nápravná opatření vztahující se ke způsobu chování.

73 Komise tvrdí, že definice zákazu uskutečnit akvizice v napadeném rozhodnutí je v souladu se zásadou proporcionality. Uvádí, že přezkoumala všechny možnosti, které jí předložil nizozemský stát a ABN Amro, ale že vzhledem k nekompromisnosti ABN Amro ohledně rozsahu uvedeného zákazu uložila podmínku umožňující dosáhnout cílů sdělení o restrukturalizaci a zároveň ji omezit na nejméně omezující formu k dosažení těchto cílů.

74 Zásada proporcionality vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nepříznivé následky nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 22. ledna 2013, Sky Österreich, C-283/11, bod 50 a citovaná judikatura).

75 Jako obecná unijní zásada je zásada proporcionality kritériem pro legalitu všech aktů unijních orgánů, včetně rozhodnutí Komise, které přijímá jako orgán pro hospodářskou soutěž (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, Sb. rozh. s. I-5949, bod 36).

76 Sdělení rovněž odkazují na povinnost Komise dodržet zásadu proporcionality. Sdělení o restrukturalizaci zejména obsahuje v bodě 4, nadepsaném „Zabránění použití státní podpory k financování protisoutěžního chování“, oddíl nazvaný „Uplatňování účinných a přiměřených opatření k omezení narušení hospodářské soutěže“, kde je upřesněno, že opatření mající za cíl omezit narušení hospodářské soutěže by měla být tzv. „šitá na míru“, aby řešila narušení zjištěná na trzích, na kterých banka, jež přijala státní podporu, působí po obnovení životaschopnosti po restrukturalizaci, přičemž bude zároveň uplatňována společná politika a budou dodržovány společné zásady. Rovněž se uvádí, že povaha a forma těchto opatření bude záležet na dvou kritériích, a sice zaprvé na výši podpory a podmínkách a okolnostech, za kterých byla podpora poskytnuta, a zadruhé na vlastnostech trhu či trhů, na kterých bude banka přijímající podporu působit.

77 Vyvstává nicméně otázka přesného dosahu a mezí povinností Komise, které vyplývají z dodržování této zásady, jakož i mezí soudního přezkumu vykonávaného v takovém případě, jako je projednávaný případ.

78 V tomto ohledu je třeba zohlednit zvláštní kontext napadeného rozhodnutí, zejména zákaz uskutečnit akvizice, zpochybněný v rámci projednávané žaloby. Jak bylo připomenuto v bodě 10 výše, v rámci přezkumného řízení došlo k řadě kontaktů mezi nizozemským státem, ABN Amro a Komisí, v průběhu kterých byl dosah zákazu uskutečnit akvizice, jakož i jeho doba trvání, předmětem různých alternativních pojetí navržených nizozemským státem za pomoci společnosti ABN Amro. Jelikož Komise nepovažovala žádný z těchto návrhů za uspokojivý, uložila takový zákaz, jak je definován v článku 5 napadeného rozhodnutí, na základě čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999. Uvedený zákaz tedy nebyl nikdy předmětem souhlasu nizozemského státu, takže nelze mít za to, že byl nedílnou součástí plánu restrukturalizace nebo závazků, které tento stát předložil.

79 V takovém případě, jako je projednávaný případ, tedy nelze přijmout, že povinnost Komise přezkoumat přiměřenost dotčené podmínky je oslabena úlohou, kterou hrál dotyčný členský stát, protože tento nenavrhl ani nepřijal tento závazek.

80 Nicméně jak bylo připomenuto v rámci první části tohoto žalobního důvodu (bod 32 výše), zákaz uskutečnit akvizice není izolovaným opatřením, ale musí být nezbytně posuzován v kontextu plánů restrukturalizace předložených nizozemským státem. I když uvedený zákaz není formálně součástí uvedeného plánu, právě souhrn těchto opatření umožnil Komisi mít za to, že podpora byla slučitelná s vnitřním trhem.

81 Kromě toho v rámci přezkumu první části tohoto žalobního důvodu bylo rovněž připomenuto (bod 31 výše), že s ohledem na povahu přezkumu slučitelnosti požívala Komise široký prostor pro uvážení, pokud jde zejména o hodnocení, zda jí kombinace opatření umožňuje mít za to, že je podpora slučitelná s vnitřním trhem, takže přezkum Tribunálu je v tomto ohledu nezbytně omezený.

82 V okolnostech projednávaného případu není nicméně nezbytné rozhodnout, zda s ohledem na tento omezený přezkum může Tribunál přezkoumat otázku, zda Komise ověřila přiměřenost individuálních opatření, protože v projednávaném případě Komise každopádně neporušila zásadu proporcionality tím, že v článku 5 napadeného rozhodnutí uložila zákaz uskutečnit akvizice.

83 Nejprve je třeba připomenout cíle sledované zákazem uskutečnit akvizice. Jak bylo připomenuto v bodě 33 výše, opatření restrukturalizace ukládaná v souladu se sdělením o restrukturalizaci sledují trojí cíl, a sice dlouhodobou životaschopnost přijímajícího subjektu, omezení podpory na nezbytné minimum a omezení narušení hospodářské soutěže. Z bodů 309 až 313 napadeného rozhodnutí, citovaných v bodě 36 výše, vyplývá, že Komise uložila tento zákaz, aby zabránila narušením hospodářské soutěže, ale především v souladu s uvedeným sdělením s cílem omezit podporu na nezbytné minimum.

84 Z přezkumu druhé výtky první části tohoto žalobního důvodu, uvedeného výše, vyplývá, že zákaz uskutečnit akvizice stanovený v článku 5 napadeného rozhodnutí zjevně může tyto cíle splňovat. Tento zákaz tím, že je definován široce, takže se týká nabytí podílů přesahujících 5 % v jakémkoliv podniku (odstavec 1), a zároveň stanoví výjimky pro akvizice v částce *de minimis* a pro určité zvláštní druhy akvizic (odstavec 2), umožňuje zajistit, že ABN Amro, která je příjemcem státních finančních prostředků ve značné výši, přitom z části v nevratné formě, nepoužije uvedené prostředky pro financování činností, jež mohou narušit trh nebo nesouvisejí s procesem restrukturalizace.

85 Pokud jde o argument ABN Amro, podle kterého dotčený zákaz porušuje zásadu proporcionality, protože Komise odmítla pojetí zákazu s omezenějším dosahem, navržené nizozemským státem a společností ABN Amro, která by dosáhla stejných cílů, toto tvrzení nemůže obstát s ohledem na význam, který Komise legitimně přiznává zásadě, podle které musí být podpora omezena na nezbytné minimum.

86 V rámci první části bylo totiž uvedeno, že politika dividend ABN Amro neposkytuje záruky ohledně použití přebytečného kapitálu (bod 58 výše). Stejně tak možnost spočívající v omezení zákazu akvizic na vyšší než 5 % účast v jiných podnicích nebo řešení v podobě vyrovnání mezi převody a případnými akvizicemi neodpovídají kritériu, jehož cílem je omezit podporu na nezbytné minimum a které vylučuje jakoukoliv akvizici financovanou prostřednictvím státní podpory, která není striktně nezbytná k zajištění obnovy životaschopnosti společnosti, jež je příjemcem podpory (viz zejména body 47, 54 a 59 výše). Kromě toho je zjevné, že by se mechanismus vyrovnávání navržený společností ABN Amro, podle kterého by Komise v zásadě souhlasila s novými akvizicemi v rozsahu, v němž by jejich hodnota odpovídala hodnotě převodu provedeného bankou, prováděl složitě a dal by se jednoduše obejít. Není tedy prokázáno, že se jedná o přiměřená alternativní řešení ve smyslu judikatury citované v bodě 74 výše.

87 Pokud jde o alternativní pojetí zákazu uskutečnit akvizice navrženou nizozemským státem a společností ABN Amro, jehož cílem je vyloučit z něj akvizice „týkající se správcovských společností a společností poskytujících služby nebo informační technologie za účelem zvýšení efektivity současných činností", je třeba připomenout, že na žádost společnosti ABN Amro čl. 5 odst. 2 napadeného rozhodnutí stanoví kromě výjimky pro akvizice *de minimis*, že se nevztahuje na nabytí soukromých kapitálových fondů, které jsou v souladu s podnikovým plánem a rozpočtem divize „Soukromé kapitálové fondy" společnosti ABN Amro, jakož i na některá nabytí podílů divize „Energetika, komodity a doprava" společnosti ABN Amro na podporu její běžné činnosti v oblasti financování, v souladu s jejím podnikovým plánem a plánovaným rozpočtem posledně uvedené divize.

88 Je pravda, že v určitém okamžiku správního řízení nizozemský stát a ABN Amro navrhly vymezení výjimky uvedené v bodě 87 výše. V odpovědi na tento návrh Komise uvedla, že je ochotna přezkoumat dodatečné výjimky ze zákazu uskutečnit akvizice, pokud se prokáže, že tyto akvizice jsou nezbytné pro zajištění životaschopnosti podniku. ABN Amro odpověděla, že nemůže identifikovat konkrétní transakce, protože to závisí na dostupnosti atraktivních cílů slučitelných s jejím portfoliem v odvětví soukromého bankovnictví a že právě provádí strategický přezkum svého portfolia. Přitom jak bylo uznáno v rámci první části tohoto žalobního důvodu, jelikož Komise neporušila sdělení nebo se nedopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že vyžadovala souvislost mezi možností uskutečnit akvizice a zárukou životaschopnosti banky, tento přístup Komise nevykazuje porušení zásady proporcionality, jelikož navržená výjimka zjevně Komisi neumožňovala zabezpečit, aby výše podpory byla omezená na nezbytné minimum.

89 Obecně, pokud jde o skutečnost, že takové výjimky ze zákazu, jaké jsou stanoveny v napadeném rozhodnutí, neumožňují podle společnosti ABN Amro nezbytné nové vyvážení jejího portfolia aktiv, a zabraňují tedy fungování, které považuje za uspokojivé, zatímco některá pojetí, která navrhla, by toto vyvážení umožnila, jelikož efektivita přijímajícího podniku není, jak bylo připomenuto v bodě 60 výše, kritériem použitým ve sdělení o restrukturalizaci, neprokazuje ani taková okolnost porušení zásady proporcionality.

90 Dále pokud jde o otázku, zda Komise mohla uvažovat, že namísto zákazu uskutečnit akvizice uloženého v napadeném rozhodnutí stanoví omezení růstu výše výsledovky společnosti ABN Amro, ABN Amro v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu uvedla, že toto opatření nebylo v průběhu přezkumného řízení navrženo jako alternativní řešení.

91 Konečně pokud jde o argument společnosti ABN Amro, že Komise dostatečně nezohlednila menší riziko pro hospodářskou soutěž, které bylo způsobeno jí poskytnutou státní podporou, v porovnání s podporami pro jiné banky vzhledem k tomu, že je nesporné, že v jejím případě potřeba podpory nevyplývala z činností společností FBN a ABN Amro N v minulosti, nemůže takový argument obstát, ani nezávisle na otázce, zda se týká povinnosti Komise vyplývající z dodržování zásady proporcionality, tak, že by se jej dalo platně dovolávat pro zpochybnění přiměřenosti zákazu uskutečnit akvizice.

92 I když Komise uznala zejména v bodě 320 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že společnosti FBN a ABN Amro N nepotřebovaly státní podporu poskytnutou v projednávaném případě, protože přijaly chybná manažerská rozhodnutí, a tedy podpora poskytnutá v projednávaném případě narušuje hospodářskou soutěž podstatně méně než podpory poskytnuté pro finanční instituce, které kumulovaly nadměrné riziko, Komise správně uvedla, že skutečnost, že podpora nevytváří morální hazard, přesto neznamená, že nenarušuje nebo nehrozí narušením hospodářské soutěže, jak již bylo uvedeno v bodě 45 výše.

93 Dále ze sdělení vyplývá, že i když je rizikový profil přijímající banky významným činitelem při hodnocení nezbytnosti opatření vztahujících se ke způsobu chování, je třeba rovněž zohlednit jiné činitele, jako je existence strukturálních opatření, což ABN Amro nezpochybňuje.

94 Odstavec 38 sdělení o rekapitalizaci, který cituje sama ABN Amro, je v tomto ohledu jasný:

„Rozsah etických záruk bude vycházet z posouzení přiměřenosti, které zváží všechny relevantní faktory, zejména rizikový profil přijímající banky.“

95 Z toho vyplývá, že při hodnocení důvodu existence opatření vztahujících se ke způsobu chování je třeba kromě rizikového profilu banky zohlednit další činitele, například existenci strukturálních opatření.

96 Kromě toho příloha sdělení o rekapitalizaci sestavuje seznam ukazatelů pro posouzení rizikového profilu banky. Jak uvádí Komise, kritérium rozsahu vyžadované rekapitalizace, vyšší nebo nižší než 2 % rizikově vážených aktiv banky, je významným ukazatelem.

97 Avšak pokud jde o podporu poskytnutou společnosti ABN Amro, z bodů 279 a 280 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že ABN Amro obdržela podporu na rekapitalizaci ve značně větší výši, než je prahová hodnota 2 % rizikově vážených aktiv, jakož i podporu likvidity ve výši 71,7 miliardy eur.

98 Dále, jak Komise neopomněla připomenout, z bodu 320 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že měla za to, že potřeba obdržet státní podporu v projednávaném případě nevyplývala „v prvé řadě“ z chybných manažerských rozhodnutí v minulosti. Domnívala se tedy, že je méně způsobilá narušit trh oproti podporám ve prospěch bank, které kumulovaly nadměrné riziko. Z toho důvodu nebyly převody činností, kromě těch mezi Hollandsche Bank-Unie a IFN Finance, ke kterým došlo v rámci povolení operace spojování mezi ABN Amro N a FBN (viz bod 8 výše), považovány za nezbytné.

99 Pro doplnění lze upřesnit, že pokud jde o další převody činností, které ABN Amro provedla před přijetím napadeného rozhodnutí, v bodě 316 odůvodnění uvedeného rozhodnutí se poukazuje na převod společností Prime Fund Solutions (PFS) a Intertrust. Jsou rovněž zmíněny v bodě 330 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který je zahrnut v bodě 6.3.3 týkajícího se opatření k omezení narušení hospodářské soutěže. Komise správně uvádí, že převod PFS může být považován za opatření, které ABN Amro přijala k zajištění své životaschopnosti. To vyplývá z bodu 308 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se odkazuje na skutečnost, že tento subjekt představoval hrozbu pro její životaschopnost z důvodu významných ztrát v roce 2008 „v souvislosti s Madoffovým podvodem“, což ABN Amro nezpochybňuje. Pokud jde o Intertrust, jednalo se o iniciativu ABN Amro, která byla nevelká, přestože Komise uznala její příznivý vliv na hospodářskou soutěž (bod 72 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dále v odpovědi na argument společnosti ABN Amro, který je formulovaný v žalobě a poukazuje na význam převodu společnosti Intertrust vzhledem k rozsahu jejích činností ve fiduciární oblasti a pro správu společností, Komise doplnila, že Intertrust měla problémy s pověstí a další banky se distancovaly od jejích činností v téže oblasti, což ABN Amro nezpochybnila. Není tedy zjevně prokázáno, že tyto převody činností musí být považovány za strukturální opatření k nápravě, která by měla zpochybnit přísnost, či dokonce nezbytnost zákazu uskutečnit akvizice, o kterém rozhodla Komise.

100 Argument společnosti ABN Amro, že jí mělo být uloženo méně přísné opatření vztahující se ke způsobu chování než dotčený zákaz uskutečnit akvizice, a to s ohledem na okolnosti projednávaného případu, pokud jde o její rizikový profil a údajné nepoškozující povahy podpory, a dokonce že Komise dostatečně nezohlednila tyto zvláštnosti, musí být zamítnut.

101 Žalobkyně tedy neprokázala, že Komise tím, že definovala dosah zákazu uskutečnit akvizice tak, jak je stanoveno v článku 5 napadeného rozhodnutí, porušila zásadu proporcionality. Druhou část prvního žalobního důvodu je tedy třeba rovněž zamítnout.

Ke třetí části, vycházející z porušení zásady rovného zacházení

102 Společnost ABN Amro tvrdí, že Komise porušila zásadu rovného zacházení tím, že v projednávaném případě uložila mnohem přísnější zákaz uskutečnit akvizice než v jiných rozhodnutích.

103 Uvádí zaprvé, že podstatná většina relevantních rozhodnutí ze stejné doby se omezuje na zákaz akvizic finančních institucí nebo konkurenčních podniků nebo omezuje akvizice, které neodpovídají obchodnímu modelu dotyčné banky. Jedná se zejména o následující rozhodnutí Komise: rozhodnutí C(2009) 3708 final ze dne 5. května 2009, o státní podpoře N 244/09 poskytnuté ve prospěch Commerzbank (dále jen „rozhodnutí Commerzbank“); rozhodnutí C(2009) 9087 final, ze dne 18. listopadu 2009, o státní podpoře N 428/09 poskytnuté Spojeným královstvím ve prospěch Lloyds Banking Group (dále jen „rozhodnutí Lloyds“); rozhodnutí C(2009) 8980 final, ze dne 18. listopadu 2009, o státní podpoře C 18/09 (ex N 360/09) poskytnuté Belgií ve prospěch KBC (dále jen „rozhodnutí KBC“), rozhodnutí C(2009) 2585 final corr., ze dne 31. března 2009, o státní podpoře C 10/09 (ex N 138/09) poskytnuté Nizozemskem ve prospěch ING (dále jen „rozhodnutí ING“), rozhodnutí C(2009) 1012 final, ze dne 14. prosince 2009, o státních podporách N 422/09 a N 621/09 poskytnutých Spojeným královstvím ve prospěch Royal Bank of Scotland (dále jen „rozhodnutí RBS“), rozhodnutí C(2009) 5260 final, ze dne 30. června 2009, o státní podpoře C 17/09 (ex N 265/09) poskytnuté Německem ve prospěch LBBW (dále jen „rozhodnutí LBBW“), rozhodnutí C(2008) 7388 final, ze dne 19. listopadu 2008, o státní podpoře C 9/09 (ex NN 49/08, NN 50/08 a NN 45/08) poskytnuté ve prospěch Dexia (dále jen „rozhodnutí Dexia“) a rozhodnutí C(2009) 8558 final, ze dne 4. listopadu 2009, o státní podpoře C 32/09 (ex NN 50/09) poskytnuté Německem ve prospěch Sparkasse Köln/Bonn (dále jen „rozhodnutí Sparkasse Köln/Bonn“).

104 Zadruhé většina relevantních rozhodnutí, zejména rozhodnutí Lloyds, ING, RBS a LBBW, zakazují pouze akvizice celých společností nebo nabytí kontroly nad nimi. Další rozhodnutí, zejména rozhodnutí Komise C(2010) 5740 final ze dne 17. srpna 2010, o podpoře na restrukturalizaci N 372/09 poskytnuté Nizozemským státem společnosti Aegon (dále jen „rozhodnutí Aegon“) a rozhodnutí Sparkasse Köln/Bonn zakazují pouze akvizici značně vyšší než 5 % účasti. Žádné relevantní rozhodnutí nezakazuje akvizici více než 5 % jakéhokoliv podniku, přestože téměř všechny další dotčené finanční instituce obdržely značně vyšší částku podpory.

105 Společnost ABN Amro kromě toho uvádí, že výjimky stanovené dotčeným zákazem nemění nic na zjištění porušení zásady rovného zacházení, protože rozhodnutí, která obsahují méně rozsáhlý zákaz, obsahují podobné výjimky, zatímco jiná rozhodnutí obsahují dodatečné výjimky, z nich některé rovněž požadovala, ale Komise je odmítla.

106 Dále ABN Amro uvádí, že přísnost zákazu, který jí byl uložen, je o to překvapivější, že téměř všechny další finanční instituce, kterým byl uložen obdobný, ale méně přísný zákaz byly příjemci značně vyšší podpory, jak v absolutním, tak v relativním vyjádření.

107 Navíc ABN Amro odmítá argumentaci Komise, podle které její situaci nelze srovnat se situací jiných bank, které byly podřízeny rovněž strukturálním opatřením. Podle ní byla tato strukturální opatření uložená těmto jiným bankám z důvodů dlouhodobé životaschopnosti. Dále připomíná, že rovněž navrhla převod určitých aktiv.

108 Konečně ABN Amro uvádí, že v řadě dalších rozhodnutí stanovila možnost předložit odůvodněnou žádost za účelem získat schválení konkrétní transakce, ale že v projednávaném případě Komise odmítla uvést v napadeném rozhodnutí takovou možnost, a to přes výslovnou žádost v tomto smyslu.

109 Komise tvrdí, že tato část žalobního důvodu je zjevně neopodstatněná, protože každý případ státní podpory musí být posouzen samostatně a taková podpora, o jakou se jedná v projednávaném případě, může být schválena jen tehdy, když jsou splněny tři základní podmínky sdělení o restrukturalizaci, což vyžaduje hodnocení zakládající se na plánu restrukturalizace a dotčených závazcích a podmínkách, takže jediné opatření nelze analyzovat izolovaně.

110 Obecná zásada rovného zacházení jakožto obecná zásada unijního práva vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 16. prosince 2008, Arcelor Atlantique a Lorraine a další, C-127/07, Sb. rozh. s. I-9895, bod 23 a citovaná judikatura).

111 Kromě toho sdělení o restrukturalizaci upřesňuje v odstavci 38, že při posuzování rozsahu „strukturálních opatření“ nezbytného pro překonání narušení hospodářské soutěže v dané věci a s patřičným zřetelem na zásadu rovného zacházení, vezme Komise v úvahu opatření stanovená pro případy týkající se stejných trhů či segmentů trhu ve stejném čase. Je pravda, že „strukturální opatření“ mají obecně významnější důsledky pro hospodářskou soutěž v odvětví než jiné druhy opatření. Není nicméně důvod pro nerozšíření analýzy vyžadované odstavcem 38 sdělení o restrukturalizaci rovněž na opatření vztahující se ke způsobu chování ukládaná Komisí, která mají případně významné hospodářské účinky, jako je zákaz uskutečnit akvizice. S přihlédnutím zejména k těmto úvahám ve sdělení o restrukturalizaci nemůže být výtka vycházející z porušení zásady rovného zacházení dopředu odmítnuta jako irelevantní.

112 Nicméně obtížnou je otázka srovnatelnosti či nesrovnatelnosti, ve smyslu judikatury citované v bodě 110 výše, rozhodnutí povolujících státní podpory v bankovním odvětví na základě plánu restrukturalizace a za různých podmínek.

113 Jak Komise správně připomíná, taková podpora, o jakou se jedná v projednávaném případě, může být totiž schválena jen tehdy, když jsou splněny základní podmínky stanovené ve sdělení o restrukturalizaci, což vyžaduje celkovou analýzu rozhodnutí Komise, zakládajících se na plánu restrukturalizace a přiměřených závazcích a podmínkách, takže srovnání individuálních opatření uložených v různých rozhodnutích je obzvláště riskantní. I když nemůže být vyloučeno, že lze srovnávat konkrétní opatření restrukturalizace a podmínky stanovené různými rozhodnutími *in abstracto*, nic to nemění na tom, že restrukturalizace podniku a podmínky, kterým podléhá poskytnutá podpora, musí být zaměřeny na jeho vnitřní problémy a že zkušenosti, které získaly jiné podniky v odlišných kontextech, mohou být nerozhodné (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Alitalia v. Komise, bod 31 výše, bod 478 a citovaná judikatura).

114 V každém případě za předpokladu, že by Tribunál měl přezkoumat srovnatelnost situací dotčených v jiných rozhodnutích Komise uplatněných společností ABN Amro se situací žalobkyně, důkaz jejich srovnatelnosti či nesrovnatelnosti přísluší žalobkyni.

115 Pokud jde o rozhodnutí uplatněná společností ABN Amro, jedná se zaprvé o rozhodnutí, ve kterých se zákaz uskutečnit akvizice týká pouze podniků téhož odvětví, zejména rozhodnutí Commerzbank, Lloyds, KBC, ING, RBS, LBBW, Dexia a Sparkasse Köln/Bonn.

116 V tomto ohledu je třeba nejprve poznamenat, že i když tyto banky spadají do téhož odvětví činnosti jako ABN Amro, mají všechny specifické vlastnosti a jsou činné ve zvláštním prostředí. V případě těchto bank byl Komisi předložen plán restrukturalizace, ohledně kterého není prokázáno, že vykazuje téže vlastnosti jako plán restrukturalizace společnosti ABN Amro, jakož i zvláštní závazky, což jsou okolnosti, které ztěžují srovnatelnost dotčených situací.

117 Jak dále uvádí Komise, všechny tyto banky byly přinuceny snížit výsledovky a rovněž ve většině případů převést určité činnosti, což je okolnost, která může zjevně ovlivnit stupeň přísnosti schválených opatření vztahujících se ke způsobu chování, což rovněž zpochybňuje jejich srovnatelnost s projednávaným případem.

118 Je pravda, že některá z těchto strukturálních opatření uložených těmto jiným bankám jim byla uložena ve snaze zajistit životaschopnost banky, jak uvedla ABN Amro. Nicméně se zdá, že přinejmenším v některých případech byly převody uloženy rovněž ve snaze vyrovnání nebo omezení narušení hospodářské soutěže. V tomto ohledu, jak uvádí Komise, jsou rozhodnutí Commerzbank, Lloyds, KBC, ING, RBS, LBBW, Dexia, Sparkasse Köln/Bonn a Aegon příklady rozhodnutí, ve kterých byla na rozdíl od případu společnosti ABN Amro uložena strukturální opatření, zejména za účelem omezení narušení hospodářské soutěže.

119 Kromě toho je třeba uvést, že dosah zákazů, jak byly schváleny pro tyto jiné banky, není vždy tak omezený, jak uvádí ABN Amro. Pro některé banky se zákaz omezuje na akvizice účastí ve společnostech činných v témže odvětví. Nicméně v rozhodnutích Lloyds a RBS, kterých se ABN Amro dovolává, nemohou banky, které jsou příjemci podpory, nabýt účast ve finančních institucích ani uskutečnit akvizice nad rámec jejich obchodního modelu. Rovněž v rozhodnutí Aegon se zákaz týká „business entities“ (obchodních subjektů), což je pojem, který se týká rovněž společností mimo finanční odvětví.

120 Dále v odpovědi na argumentaci ABN Amro Komise odkazuje na své rozhodnutí C(2010) 6202 final corr., ze dne 15. září 2010, o státní podpoře C 26/09 (ex N 289/09), kterou zamýšlí poskytnout Lotyšsko na restrukturalizaci podniku AS Parex banka, jakož i své rozhodnutí C(2011) 2262 final, ze dne 31. března 2011, o státní podpoře SA.32745 (2011/NN) poskytnuté Rakouskem ve prospěch Kommunalkredit Austria AG, které nabízí další příklady zákazů uskutečnit akvizice, které se vztahují na podniky mimo finanční odvětví.

121 Pokud jde o skutečnost, že rozhodnutí Lloyds, KBC, ING, RBS a LBBW se týkají pouze akvizic celých společností nebo účasti jasně vyšší než 5 %, je pravda, že zákazy obsažené v těchto rozhodnutích se týkají akvizic společností jako takových, a nikoliv pouze části jejich kapitálu. To je pravda i v případě rozhodnutí Commerzbank. Dále rozhodnutí Aegon odkazuje na akvizice 20 % nebo vyšší účasti v jiných obchodních subjektech. Nicméně je třeba konstatovat, že v rozhodnutích C(2010) 6202 final corr. a C(2011) 2262 final se zákaz vztahuje na veškerá nabytí účasti. Existují tedy minimálně dvě rozhodnutí, která zpochybňují argumentaci ABN Amro, podle které nebyl žádné další bance uložený tak přísný zákaz.

122 Zadruhé, pokud jde o rozhodnutí obsahující dodatečné výjimky k těm, které byly povoleny ABN Amro, tato společnost se zejména dovolává rozhodnutí Aegon. Toto rozhodnutí obsahuje výjimku ze zákazu uskutečnit [akvizice] „týkající se správcovských společností a společností poskytujících služby nebo informační technologie za účelem zvýšení efektivity současných činností“, kterou požadovala ABN Amro, ale která jí nebyla poskytnuta, protože Komise poukázala na potřebu prokázat nezbytnost akvizic pro zajištění životaschopnosti podniku. Pokud jde o rozsah výjimky v případě společnosti Aegon, Komise uvedla skutečnost, že tato společnost prošla snížením výsledovky o přibližně 6 % a musela se zbavit určitých činností. Komise, které se Tribunál dotazoval na to, zda výjimka pro [akvizice] „týkající se správcovských společností a společností poskytujících služby nebo informační technologie za účelem zvýšení efektivity současných činností“ byla přiznána společnosti Aegon po poskytnutí důkazu o jejich nezbytnosti pro životaschopnost tohoto podniku, vysvětlila, že plán

restrukturalizace této společnosti uváděl zlepšení efektivity existujících činností a že její útvary koncipovaly uvedenou výjimku v rámci tohoto kontextu, jak vyplývá z bodu 119 odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Upřesnila rovněž, že Aegon neměla prospěch z obecného ustanovení *de minimis*, jak je stanoveno v čl. 5 odst. 2 napadeného rozhodnutí. Tyto okolnosti postačují pro shledání chybějící srovnatelnosti mezi případem společnosti Aegon a společnosti ABN Amro.

123 Konečně pokud jde o to, že do napadeného rozhodnutí není zahrnuto výslovné ustanovení o možnosti oznamovat zvláštní akvizice Komisi ke schválení, je třeba odkázat na analýzu v bodech 64 až 67 výše učiněnou v rámci přezkumu první části tohoto žalobního důvodu, ze které vyplývá, že tato výtka musí být v každém případě zamítnuta.

124 Třetí část prvního žalobního důvodu je v důsledku toho třeba zamítnout.

Ke čtvrté části, vycházející z porušení zásady řádné správy, jakož i z nedostatku odůvodnění ve smyslu článku 296 SFEU

125 ABN Amro v zásadě tvrdí, že Komise porušila zásadu řádné správy a povinnost právně dostačujícím způsobem odůvodnit napadené rozhodnutí, protože se při přezkumu nezbytnosti zákazu uskutečnit akvizice spokojila v napadeném rozhodnutí s odkazem na zásady uvedené ve sdělení o restrukturalizaci.

126 Podle ní zaprvé odkaz na sdělení o restrukturalizaci, který se týká pouze zákazů uskutečnit akvizice, které by mohly vyvolat narušení hospodářské soutěže, nemůže odůvodnit přísný zákaz, který jí byl uložen; zadruhé Komise měla přezkoumat a vysvětlit, proč byl tak přísný zákaz nezbytný a proč nebyla zvážena méně přísná alternativní řešení; zatřetí jelikož přijetí sdělení a zejména sdělení o restrukturalizaci vedlo k formulování nové politiky, měla Komise zvýšenou povinnost odůvodnění ohledně jejich provádění; začtvrté Komise nezohlednila její zvláštní situaci; zapáté, odůvodnění poskytnuté ohledně nezbytnosti zákazu uskutečnit akvizice není přiměřené a nevyplývají z něho jasně a jednoznačně důvody a nezbytnost tohoto opatření; zašesté Komise měla pro odůvodnění zákazu uskutečnit akvizice provést analýzu trhu a problémů hospodářské soutěže.

127 Komise uvádí, že zásada řádné správy byla dodržena a že napadené rozhodnutí je právně dostačujícím způsobem odůvodněno.

128 Zaprvé, pokud jde o údajné porušení zásady řádné správy, je třeba připomenout, že k zárukám svěřeným právním řádem Unie ve správních řízeních patří zejména zásada řádné správy, ke které se váže povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně zkoumat všechny relevantní okolnosti projednávaného případu (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. listopadu 1991, Technische Universität München, C-269/90, Recueil, s. I-5469, bod 14).

129 V projednávaném případě je s ohledem na četné kontakty mezi Komisí, nizozemským státem a společností ABN Amro ohledně zákazu uskutečnit akvizice, které jsou ve spisu důkladně zdokumentovány, jasné, že Komise přezkoumala pečlivě a nestranně všechny relevantní okolnosti projednávaného případu.

130 Je pravda, že Komise, která na žádost nizozemského státu a společnosti ABN Amro souhlasila s určitými výjimkami ze zákazu uskutečnit akvizice, zůstala zároveň neoblomná ohledně toho, že uvedený zákaz se musí vztahovat na jakýkoliv podnik, jakož i na akvizice 5 % a vyšších podílů na společnostech. Nicméně zejména z výše uvedeného přezkumu první části žalobního důvodu vyplývá, že toto stanovisko se zakládá na její analýze, podle které jí zásada omezení státní podpory na striktní minimum neumožnila pružnější postoj, a zejména schválení vymezení výjimek navrženého společností

ABN Amro. Je třeba doplnit, že Komise navrhla společnosti ABN Amro, aby přesněji formulovala, jaké druhy akvizic považuje za nezbytné pro zajištění její životaschopnosti, což tato společnost nebyla schopna učinit, jak vyplývá z dokumentů vložených do spisu.

131 Zadruhé, pokud jde o údajné porušení povinnosti uvést odůvodnění, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury rozsah povinnosti uvést odůvodnění stanovený v článku 296 SFEU závisí na povaze dotčeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Z odůvodnění musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby unijní soud mohl vykonat svůj přezkum legality a aby se dotčené osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, aby mohly hájit svá práva a ověřit, zda je rozhodnutí opodstatněné. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63, a rozsudek Tribunálu ze dne 30. listopadu 2011, Sniace v. Komise, T-238/09, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 37).

132 Komise není zvláště povinna vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ní dotčené osoby dovolávají. Stačí, aby uvedla skutkové okolnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam v rámci systematiky rozhodnutí (rozsudek Soudního dvora ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, Sb. rozh. s. I-4777, bod 96, a rozsudek Tribunálu ze dne 3. března 2010, Freistaat Sachsen a další v. Komise, T-102/07 a T-120/07, Sb. rozh. s. II-585, bod 180).

133 Pokud jde o povahu dotčeného aktu a kontext, ve kterém byl v projednávaném případě přijat, v rámci první a třetí části žalobního důvodu již bylo pojednáno o tom, že opatření vztahující se ke způsobu chování nemůže být přezkoumáno izolovaně, jelikož Komisi umožňuje mít za to, že podpora dodržuje podmínky uvedené ve sděleních a že je v souladu s čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU, a proto slučitelná s vnitřním trhem, právě souhrn podmínek uložených bance a plán restrukturalizace.

134 Není třeba se zabývat otázkou, jaké jsou konkrétní důsledky tohoto kontextu pro povinnost Komise odůvodnit samostatně uložení zvláštních opatření nebo podmínek, avšak je třeba uvést, že Komise právně dostačujícím způsobem odůvodnila zákaz uskutečnit akvizice zejména v bodech 309 až 314 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jejichž obsah je převzat v bodě 36 výše.

135 Je pravda, jak uvádí ABN Amro, že toto odůvodnění je relativně stručné a spočívá z velké části v připomenutí zásad sdělení o restrukturalizaci. Nicméně v rozporu s tím, co uvádí ABN Amro, z tohoto odůvodnění v souladu s judikaturou citovanou v bodě 131 výše jasně a jednoznačně vyplývají úvahy Komise, zejména proto že Komise použila zásadu uvedenou v daném sdělení.

136 Pokud jde o alternativní opatření navržená společností ABN Amro, přestože je napadené rozhodnutí nezkoumá, z uvedeného odůvodnění vyplývá, že použití uvedených zásad muselo být striktní, což vylučovalo pružnější alternativní řešení. Mimo skutečnost, která vyplývá z judikatury připomenuté v bodě 132 výše, že Komise není v každém případě povinna vyjádřit se ke všem argumentům, je třeba zohlednit kontakty mezi ní, nizozemským státem a společností ABN Amro, v průběhu kterých jasně uvedla, proč nejsou některá navržená řešení přijatelná.

137 Je možné odkázat například na odpověď útvaru Komise, který byl pověřen věcí, na formulaci opatření navržených společností ABN Amro v jejich verzi ze dne 6. září 2010. Je v ní vysvětleno, zaprvé že omezit zákaz na akvizice kontrolního podílu v jiných podnicích by umožnilo provedení žádoucích akvizic, ale že lze schválit pouze akvizice nezbytné pro zajištění životaschopnosti podniku a zadruhé že systém vyrovnávání mezi příjmy z prodeje aktiv a akvizicemi není přijatelný, protože prostředky dosažené prodejem musí být použity k tomu, aby se minimalizovala výše podpory. Rovněž z různých e-mailů vložených do spisu Komise vyplývá, že Komise zamítla návrhy společnosti ABN Amro

směřující v zásadě k tomu, aby se zákaz omezil na akvizice více než 20% účasti, za určitých podmínek a pokud jde o úvěrové instituce mimo Nizozemsko, a aby z něj vyloučily akvizice týkající se „správcovských společností a společností poskytujících služby nebo informační technologie za účelem zvýšení efektivity současných činností, přičemž Komise zopakovala svou argumentaci, podle které mohla schválit jen akvizice, u kterých bylo prokázáno, že jsou nezbytné pro zajištění životaschopnosti, a že důkazy v tomto smyslu očekávala nebo že takové důkazy neobdržela.

138 Proto v projednávané věci nelze s odkazem na obdobné použití judikatury, podle které akt nepříznivě zasahující do právního postavení osoby je dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a které jí umožňují pochopit dosah opatření přijatého vůči ní (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, bod 54 a citovaná judikatura), shledat, že napadené rozhodnutí není právně dostačujícím způsobem odůvodněno, protože nepojednává o alternativních opatřeních, která společnost ABN Amro navrhla během přezkumného řízení a Komise odmítla.

139 Pokud jde o otázku, zda měla Komise zvýšenou povinnost odůvodnění, protože sdělení vedla k formulování nové politiky, zdá se, že ABN Amro odkazuje na judikaturu, podle které přísluší Komisi v rozhodnutí jdoucím významně nad rámec dřívějších rozhodnutí výslovně rozvinout své úvahy, ačkoli rozhodnutí Komise navazující na ustálenou rozhodovací praxi lze odůvodnit souhrnně, zejména odkazem na danou praxi (rozsudky Soudního dvora ze dne 26. listopadu 1975, Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique a další v. Komise, 73/74, Recueil, s. 1491, bod 31; ze dne 11. prosince 2008, Komise v. Département du Loiret, C-295/07 P, Sb. rozh. s. I-9363, bod 44, a ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, Sb. rozh. s. I-8947, bod 155). Tato judikatura se nicméně nemůže použít v takovém případě, jako je projednávaný případ, kdy Komise uvádí, aniž se odchyluje od ustálené praxe, že striktně používá zásady sdělení.

140 Dále v rozsahu, v němž ABN Amro odkazuje na skutečnost, že odůvodnění vycházející ze sdělení o restrukturalizaci nemůže odůvodnit uložený zákaz, jelikož se uvedené sdělení týká pouze akvizic, které hrozí ovlivnit hospodářskou soutěž, jedná se o zpochybnění platnosti odůvodnění ve věci samé, což je otázka, která byla přezkoumána v rámci první části žalobního důvodu.

141 Ve zbývající části je skutečnost, že neexistuje podrobná studie vlivu restrukturalizace na bankovní trh, vysvětlena tím, že Komise odůvodňuje zákaz uskutečnit akvizice především jako opatření uložené zásadou omezení podpory na nezbytné minimum. Pokud jde v tomto ohledu dále o srovnání napadeného rozhodnutí s rozhodnutím Lloyds, kterého se ABN Amro dovolává, přičemž tvrdí, že toto rozhodnutí je mnohem podrobněji odůvodněno a v souladu se sděleními, kromě skutečnosti, že analýza Komise není v rozhodnutí Lloyds podstatně propracovanější než v napadeném rozhodnutí, je rozsah odůvodnění v jiném rozhodnutí v každém případě málo relevantní, aby umožnil Tribunálu zhodnotit, zda je napadené rozhodnutí právně dostačujícím způsobem odůvodněno.

142 Čtvrtá část prvního žalobního důvodu musí být tedy zamítnuta, stejně jako první žalobní důvod v plném rozsahu.

K druhému žalobnímu důvodu, týkajícímu se doby trvání zákazu uskutečnit akvizice

143 Tento žalobní důvod se týká čl. 5 odst. 3 napadeného rozhodnutí (bod 13 výše), podle kterého zákaz uskutečnit akvizice platí alespoň po dobu tří let ode dne vydání napadeného rozhodnutí nebo do dne, k němuž se účast Nizozemska sníží pod 50 %, ale zůstává platný nejpozději pět let ode dne vydání tohoto rozhodnutí.

144 Tento důvod se skládá z pěti částí. První vychází z porušení článku 345 SFEU v rozsahu, v němž doba trvání zákazu uskutečnit akvizice závisí na podílu vlastněném státem. Druhá část se týká porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU, jakož i nesprávného uplatnění sdělení. Třetí část žalobního důvodu

vychází z porušení zásady rovného zacházení. Čtvrtá část se týká porušení zásady proporcionality, zatímco pátá část se vztahuje k porušení zásady řádné správy, jakož i nedostatku odůvodnění ve smyslu článku 296 SFEU.

K první části, vycházející z porušení článku 345 SFEU v rozsahu, v němž doba trvání zákazu uskutečnit akvizice závisí na podílu vlastněném státem

145 ABN Amro tvrdí, že článek 345 SFEU byl porušen v rozsahu, v němž článek 5 napadeného rozhodnutí zavádí souvislost mezi vlastnictvím přinejmenším 50 % jejích akcií státem a použitelností zákazu uskutečnit akvizice během maximálně dvou let po počátečním tříletém období. Uvádí zejména, že článek 345 SFEU zakazuje Komisi přijmout rozhodnutí, které rozlišuje na základě veřejného nebo soukromého vlastnictví podniku. Tvrdí, že na základě článku 345 SFEU je protiprávní mít za to, že státní vlastnictví vede samo o sobě k výhodě rovnající se státní podpoře, přičemž zdůrazňuje, že státní vlastnictví nepředstavuje samo o sobě státní podporu.

146 Komise s touto argumentací nesouhlasí. Podle ní článek 345 SFEU ukládá neutralitu ve vztahu k soukromé nebo veřejné povaze vlastnictví podniku, ale nezakazuje jakékoliv nerovné zacházení.

147 Podle článku 345 SFEU se Smlouvy nijak nedotýkají úpravy vlastnictví, uplatňované v členských státech.

148 Z judikatury vyplývá, že článek 345 SFEU nemá za následek to, že by se na úpravu vlastnictví existující v členských státech nevztahovala základní pravidla Smlouvy (rozsudek Soudního dvora ze dne 18. července 2007, Komise v. Německo, C-503/04, Sb. rozh. s. I-6153, bod 37). Kromě toho se pravidla Smlouvy v oblasti hospodářské soutěže, která jsou pravidly základními, použijí bez rozdílu na veřejné i soukromé podniky, a nelze tedy mít za to, že by uvedený článek zužoval rozsah pojmu „státní podpora“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU (viz rozsudek Tribunálu ze dne 6. března 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise, T-228/99 a T-233/99, Recueil, s. II-435, body 193 a 194 a citovaná judikatura).

149 Společnost ABN Amro tvrdí, že skutečnost, že je ukončení zákazu uskutečnit akvizice podmíněno předpokládaným okamžikem její (částečné) privatizace, představuje porušení tohoto ustanovení, protože Komise tak připisuje důsledky samotné skutečnosti, že ABN Amro je většinově vlastněná státem. Netvrdí, že se musí pravidla v oblasti státní podpory použít odlišně, protože je vlastněná státem, ale spíše, že by jí tato okolnost neměla penalizovat.

150 Tato argumentace nemůže obstát.

151 Jak vyplývá z bodu 312 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz bod 36 výše), Komise nemá za to, že skutečnost, že je podnik nadále ve vlastnictví státu, představuje státní podporu. V uvedeném bodě odůvodnění se totiž uvádí, že ukončení státního vlastnictví představuje náhradu za odhad, kdy skončí výhoda plynoucí z podpory. Z toho vyplývá, že Komise má za to, že je třeba zmírnit účinky podpory poskytnuté nizozemským státem prostřednictvím zestátnění FBN a pozdějších opatření rekapitalizace, které jsou podle ní nadále citelné, když stát vlastní většinový podíl na společnosti ABN Amro.

152 Kromě toho se zákaz akvizic přestane používat po pěti letech, i kdyby v této fázi nizozemský stát případně nesnížil svou účast na méně než 50 %.

153 Jak Komise správně uvádí, z článku 345 SFEU nevyplývá, že nemůže připisovat skutečnosti, že stát většinově vlastní kapitál podniku, žádné důsledky, pokud má za to, že k tomu má objektivní důvody. To je úvaha, kterou se řídila v projednávaném případě. Její platnost se musí ještě přezkoumat v rámci dalších částí druhého žalobního důvodu.

154 Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí nestaví státní vlastnictví na roveň státní podpoře a uvádí objektivní důvod, na základě kterého je většinové státní vlastnictví banky použito v tomto kontextu jako referenční bod, takže nelze hovořit o diskriminaci vůči státnímu vlastnictví.

155 První část druhého žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta.

K druhé části, vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU, jakož i nesprávného uplatnění sdělení

156 Tato část žalobního důvodu se skládá ze dvou výtek, které se týkají zaprvé porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU a zadruhé nesprávného uplatnění sdělení. Nejprve je třeba přezkoumat druhou výtku.

– K druhé výtce, která vychází z nesprávného uplatnění sdělení

157 Společnost ABN Amro tvrdí, že jelikož potřeba podpory v projednávaném případě nevyplývá z kumulace nadměrného rizika a jelikož má velmi nízký rizikový profil, byla v projednávaném případě odůvodněná pouze omezená opatření vztahující se ke způsobu chování. Jelikož se odstavec 40 sdělení o restrukturalizaci vztahuje na prodloužení zákazu akvizic až do konce období restrukturalizace, je podle ABN Amro jakýkoliv zákaz přesahující dobu tří let v jejím případě nepřípustný, protože byla vždy ziskovou společností a v napadeném rozhodnutí byla uznána za životaschopný subjekt. Kromě toho se po tomto období nebude nacházet v restrukturalizaci, protože její restrukturalizace byla ukončena, když bylo přijato napadené rozhodnutí a plán restrukturalizace z roku 2009 se použije jen do roku 2013. Argument Komise, podle kterého je třeba uplatňovat dotčený zákaz tak dlouho, dokud bude mít skutečnost, že je stát většinovým vlastníkem, uklidňující účinek na věřitele a vkladatele, není kromě toho odůvodněním v souladu se sdělením o restrukturalizaci.

158 Společnost ABN Amro doplňuje, že odstavec 40 sdělení o restrukturalizaci stanoví, že opatření vztahující se ke způsobu chování může být zachováno v závislosti na rozsahu, výši a době trvání podpory, ale že přesto, že obdržela částku podpory zjevně nižší, než byly částky poskytnuté v jiných relevantních věcech, v žádné z těchto dalších věcí zákaz uskutečnit akvizice nedosáhl pěti let.

159 Společnost ABN Amro rovněž připomíná, že sdělení o restrukturalizaci samo v odstavci 14 uznává, že Smlouva o FEU je neutrální ohledně soukromé či veřejné povahy vlastnictví, takže skutečnost, že se k plynulosti veřejné povahy kapitálu banky vážou právní podmínky, představuje jeho porušení.

160 Konečně uvádí, že námitka nepřípustnosti ze strany Komise je neopodstatněná.

161 Komise tvrdí, že se tak jako v rámci prvního žalobního důvodu nezakládá část žalobního důvodu vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU na žádných argumentech a musí být tedy prohlášena za nepřípustnou. Kromě toho jsou argumenty společnosti ABN Amro neopodstatněné v zásadě proto, že doba trvání podmínek vztahujících se ke způsobu chování musí být rovněž posouzena s ohledem na zásadu, podle které musí být podpora omezená na nezbytné minimum.

162 Úvodem je třeba uvést, že některé argumenty společnosti ABN Amro již byly přezkoumány a musí být zamítnuty. Tak je tomu ohledně argumentu, podle kterého její rizikový profil musí vést k tomu, že jí budou uložena mírná opatření vztahující se ke způsobu chování, ať už jde o jejich dosah či jejich dobu trvání. Tento argument již byl přezkoumán v bodech 91 až 100 výše, kde se dospělo k závěru, že analýzu provedenou ABN Amro je nutné poupravit. Není zejména prokázáno, že Komise nezohlednila zvláštnosti projednávaného případu, protože ABN Amro obdržela podporu ve značně vysoké částce a protože v jejím případě nebylo uloženo žádné strukturální opatření. Kromě toho argument vycházející se srovnání se zákazy akvizic uloženými v jiných věcech ze stejné doby bude přezkoumán v rámci třetí části.

163 Pokud jde dále o argument ABN Amro, který se týká dodržení odstavce 14 sdělení o restrukturalizaci, podle kterého je Smlouva ohledně vlastnictví majetku neutrální, protože pravidla pro státní podporu jsou platná bez ohledu na to, zda je banka v soukromém či veřejném vlastnictví, toto ustanovení pouze připomíná zásadu uvedenou v článku 345 SFEU, takže tento argument musí být zamítnut ze stejných důvodů jako argumenty, které byly zamítnuty v rámci první části druhého žalobního důvodu.

164 Pokud jde o hlavní výtku společnosti ABN Amro, která se týká přímo nedodržení sdělení, je třeba připomenout, jak to bylo uvedeno v bodě 31 výše, že sdělení odkazují na posuzovací pravomoc Komise, pokud jde o podmínky, které musí být splněny, aby mohla prohlásit opatření podpory, které napravuje vážné poruchy v hospodářství některého členského státu, za slučitelné s čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU, a to zejména pokud se jedná o formulaci strukturálních opatření nebo opatření vztahujících se ke způsobu chování. Existence takové pravomoci musí být zohledněna při analýze výtek vycházejících z porušení sdělení, jelikož Komise musí rozhodnout o slučitelnosti podpory na základě všech opatření a podmínek v závislosti na konkrétních okolnostech každého projednávaného případu.

165 Ohledně doby trvání zákazu uskutečnit akvizice odkazuje napadené rozhodnutí ve svém bodě 311 odůvodnění (viz bod 36 výše) na odstavec 40 sdělení o restrukturalizaci.

166 Podle tohoto ustanovení se musí zákaz uskutečnit akvizice, který je uložen za účelem omezení narušení hospodářské soutěže, uplatňovat po dobu tří let a v závislosti na rozsahu, výši a době trvání podpory se může používat až do konce období restrukturalizace.

167 Dále v bodě 312 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz bod 36 výše), Komise nicméně doplňuje, že prodloužení doby trvání zákazu nad tři roky odůvodňuje skutečnost, že zatímco část podpory již byla splacena, některá opatření nemůže ABN Amro splatit kvůli formě, v jaké byla poskytnuta. Kromě toho, jak bylo uvedeno v rámci první části žalobního důvodu, Komise rovněž upřesnila, že ukončení státního vlastnictví představuje náhradu za odhad, kdy skončí výhoda plynoucí z podpory, ale že se zákaz nebude v žádném případě používat po uplynutí doby pěti let.

168 Svou argumentací ABN Amro v zásadě nezpochybňuje, že zákaz uskutečnit akvizice může být v souladu s výše uvedeným ustanovením uložen na dobu tří let, ale uvádí, že to měla být maximální doba trvání zákazu, zejména protože se po tomto datu nenacházela v restrukturalizaci.

169 V tomto ohledu je třeba uvést, jak to Komise poznamenala na jednání, že sdělení o restrukturalizaci nedefinuje konkrétně dobu trvání zákazů uskutečnit akvizice, které se ukládají k zajištění omezení podpory na nezbytné minimum. Nicméně protože odstavec 23 sdělení o restrukturalizaci odkazuje na restrukturalizaci příjemce podpory, lze z toho vyvodit, že takové opatření lze považovat za opodstatněné tak dlouho, dokud takový kontext trvá. Pravidlo stanovené v odstavci 23 sdělení o restrukturalizaci je tedy obdobné pravidlu uvedenému v odstavci 40 uvedeného sdělení (bod 166 výše), na které se odkazuje v bodech 311 a 312 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se upřesňuje, že některé akvizice mohou být zachovány „v závislosti na rozsahu, výši a době trvání podpory až do konce období restrukturalizace". Je třeba tedy přezkoumat, zda v projednávaném případě odpovídá doba trvání zákazu uloženého v článku 5 napadeného rozhodnutí pravidlu definovanému v odstavci 23 sdělení o restrukturalizaci, jak bylo vyloženo.

170 V tomto ohledu Komise v bodech 76 až 92 odůvodnění napadeného rozhodnutí popisuje obsah plánu restrukturalizace z prosince 2009 a aktualizované znění tohoto plánu z listopadu 2010. ABN Amro má pravdu ohledně skutečnosti, že finanční prognózy tohoto plánu nejdou nad rok 2013.

171 Nicméně z bodu 312 odůvodnění napadeného rozhodnutí a z jeho článku 5 vyplývá, že v projednávaném případě není ukončení uplatňování zpochybněného opatření vymezeno takovým obdobím restrukturalizace banky, jak je definováno v různých zněních plánu restrukturalizace, ale snížením vlastnictví nizozemského státu nad prahovou hodnotu 50 %.

172 Napadené rozhodnutí ani neváže ukončení uplatňování dotčeného zákazu přímo na ukončení podpory. Jak bylo totiž vysvětleno v bodě 312 odůvodnění napadeného rozhodnutí, povaha poskytnuté podpory, a sice podpory na rekapitalizaci, je taková, že z části nemůže být vrácena, což ABN Amro nezpochybňuje. V projednávaném případě tedy není možné prokázat přímou vazbu mezi zaprvé dobou trvání zákazu uskutečnit akvizice a zadruhé případným datem pro vrácení podpory, které by mohlo být považováno za označení ukončení doby trvání podpory.

173 V tomto kontextu je možné poznamenat, že před Tribunálem Komise odkázala rovněž na bod 139 odůvodnění rozhodnutí C(2010) 726 final ze dne 5. února 2010, zmíněného v bodě 23 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tímto rozhodnutím Komise rozšířila formální vyšetřovací řízení zahájené rozhodnutím ze dne 8. dubna 2009 tak, že rozšířila jeho působnost, aby do něj zahrnula určitá nová opatření. Uvedený bod odůvodnění, který následuje po bodu 138 odůvodnění tohoto rozhodnutí, ve kterém se zmiňuje potřeba zákazu uskutečnit akvizice za účelem omezení narušení hospodářské soutěže, uvádí, že vzhledem k opakovaným a rozsáhlým zásahům nizozemského státu ve prospěch společností FBN a ABN Amro N, veřejnost, a zejména vkladatelé, mohla mít za to, že stát znovu zasáhne, jestliže vyvstanou obtíže. Komise v uvedeném bodě odůvodnění doplňuje, že spotřebitelé mohli věřit, že nový subjekt ABN Amro je velmi bezpečnou bankou, což mohlo skupině usnadnit přijímání vkladů.

174 Podobné úvahy se nachází v poznámce pod čarou 89 napadeného rozhodnutí, která spadá do rámce diskuse o existenci státní podpory. Odkazuje se v ní na marketingové nástroje použité FBN v roce 2009 vůči zahraničním investorům, které ukazují, že státní vlastnictví je příznivou skutečností budící důvěru vkladatelů a věřitelů.

175 V rozporu s tvrzením společnosti ABN Amro tedy bylo v konkrétních okolnostech věci pro Komisi relevantní mít za to, že okamžik, ve kterém již nebude mít nizozemský stát většinovou účast v ABN Amro, musí být považován za odhad data, ke kterému skončí výhoda vyvozená z podpory, která byla odůvodněna kontextem restrukturalizace. S ohledem na to, co bylo uvedeno v bodě 169 výše, tedy Komise odůvodněně odkázala v článku 5 napadeného rozhodnutí na většinové vlastnictví kapitálu ABN Amro nizozemským státem. Pro doplnění lze dodat, že z korespondence vložené do spisu vyplývá, že sama ABN Amro opakovaně použila během přezkumného řízení okamžik ukončení většinového vlastnictví státu jako rozhodující okamžik pro určení data ukončení dalších opatření vztahujících se ke způsobu chování, jako je zákaz reklamy nebo politika v oblasti dividend.

176 Pokud jde dále o skutečnost, že doba trvání zákazu uskutečnit akvizice byla stanovena na pět let, s přihlédnutím k významu, který se přiznává důsledkům státní účasti, je zjevně relevantní zohlednění strategie nizozemského státu pro vystoupení z kapitálu ABN Amro. Komise ji popsala v bodech 87 a 88 napadeného rozhodnutí. Uvádí se v nich, že nizozemský stát objasnil v různých dopisech, že zvažuje převedení ve formě prvotní veřejné nabídky (initial public offering), jako hlavní strategii odchodu ze společnosti ABN Amro, takže první podíl ve výši mezi [*důvěrné*] a [*důvěrné*] % by mohl být k dispozici pro prvotní veřejnou nabídku nejdříve v [*důvěrné*], načež by v roce 2015 mohla následovat druhá nabídka na podíl ve výši mezi [*důvěrné*] a [*důvěrné*] %. Je rovněž upřesněno, že nizozemský stát má v úmyslu snížit svůj podíl na nejvýše [*důvěrné*] %, pokud možno do konce roku [*důvěrné*], a že nakonec je odhodlán k úplnému odchodu z kapitálu společnosti ABN Amro, přičemž konečné rozhodnutí bude záviset na tržních podmínkách a připravenosti ABN Amro na prvotní veřejnou nabídku. Navržená strategie odchodu tedy jasně odkazuje na dobu přinejmenším čtyř let od přijetí napadeného rozhodnutí v dubnu 2011.

177 Jak Komise dále správně poznamenává, doba pěti let se nachází ve sdělení o restrukturalizaci, které slouží jako regulatorní rámec pro stanovení mezí zákazu uskutečnit akvizice v napadeném rozhodnutí, jak vyplývá například z jeho bodu 6.3, nadepsaného „Posouzení podpory a plánu restrukturalizace z prosince 2009 a aktualizovaného plánu restrukturalizace z listopadu 2010 podle sdělení

o restrukturalizaci“. Dobu maximálně pěti let tak lze najít zejména v odstavci 37 uvedeného sdělení, pokud jde o maximální dobu, kterou lze v určitých případech přiznat bankám pro zavedení určitých strukturálních opatření převodů a omezení činností.

178 Dále, i když společnost ABN Amro rozhodně zpochybňuje, že se mohla dohodnout na maximálně době pěti let pro trvání zákazu uskutečnit akvizice, stejnou maximální dobu uplatňování najdeme i v napadeném rozhodnutí. Jeho článek 6 se tak týká zákazu, aby společnost ABN Amro odkazovala v reklamě na skutečnost, že je ve státním vlastnictví, či na to odkazovala v komunikaci se stávajícími či potenciálními zákazníky nebo investory. Doba uplatňování tohoto zákazu je definována jako období „alespoň tří let ode dne vydání tohoto rozhodnutí nebo do dne, k němuž se účast Nizozemska ve skupině ABN Amro sníží pod 50 %, podle toho, co nastane později“. Doplňuje se, že „tento zákaz přestane platit nejpozději pět let ode dne vydání tohoto rozhodnutí“.

179 Za těchto okolností je třeba dospět k závěru, že nelze shledat, že Komise porušila sdělení, a zejména sdělení o restrukturalizaci tím, že použila zpochybněný zákaz na dobu maximálně pěti let.

– K první výtce, vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU

180 Tato výtka je ze stejných důvodů, jaké byly uvedeny v bodech 68 až 70 výše v rámci přezkumu první části prvního žalobního důvodu přípustná, ale neopodstatněná.

181 Z výše uvedeného vyplývá, že druhá část druhého žalobního důvodu musí být zamítnuta.

K třetí části, vycházející z porušení zásady rovného zacházení

182 Společnost ABN Amro tvrdí, že Komise tím, že stanovila dobu trvání zákazu tak, jak je tomu v článku 5 napadeného rozhodnutí, porušuje zásadu rovného zacházení. Tvrdí zejména, že i když jsou některé zákazy uskutečnit akvizice v jiných rozhodnutích Komise kratší, většina trvá tři roky bez prodloužení. Kromě toho výjimečně dlouhá doba jí uloženého zákazu je v rozporu s podstatně nižší částkou obdržené podpory v porovnání s částkami udělenými většině dalších bank, které byly příjemkyněmi podpory. Dále společnost ABN Amro tvrdí, že v rozhodnutích Lloyds a RBS citovaných Komisí před Tribunálem byl uložen zákaz, jehož rozsah kromě toho, že byl omezenější, byl vázán na dokončení opatření uložených v rámci jejich restrukturalizace.

183 Komise zpochybňuje argumenty společnosti ABN Amro a připomíná zejména to, že její situaci nelze mechanicky srovnávat se situací jiných bank, které musely používat strukturální opatření nebo vyplatit větší odměny nebo obojí.

184 V tomto ohledu, jak již bylo zkoumáno v rámci prvního žalobního důvodu, je složité stanovit skutečně srovnatelné situace, pokud jde o rozhodnutí povolující státní podporu bankám v souvislosti s finanční krizí, takže srovnání, jak je uvádí ABN Amro ohledně doby trvání zákazu uskutečnit akvizice, se jeví málo relevantní, jelikož Komise provádí celkovou analýzu případ od případu (viz zejména bod 113 výše).

185 Kromě toho bylo v bodě 114 výše připomenuto, že v každém případě v rozsahu, v němž mohl Tribunál provést srovnávací přezkum podmínek uložených v různých rozhodnutích, důkazní břemeno srovnatelnosti dotčených situací, či že se jedná o různé skutkové rámce, na které se použilo stejné řešení, nese ABN Amro.

186 Pokud jde o další rozhodnutí ze stejné doby, je třeba tak jako Komise uvést, že rozhodnutí Lloyds a RBS obsahují rovněž zákaz uskutečnit akvizice, jehož doba uplatňování je delší než „běžná“ doba tří let, uvedená v odstavci 40 sdělení o restrukturalizaci, což vyvrací tvrzení ABN Amro, podle kterého byl dalším bankám uložen zákaz v délce maximálně tří let.

187 Rozhodnutí RBS odkazuje v bodě 108 odůvodnění na uplynutí platnosti po třech letech nebo na datum, ke kterému byly převedeny poslední provozní činnosti, podle toho, které datum nastane později. Rozhodnutí Lloyds obsahuje obdobnou formulaci, ale přesná formulace určující událost, která je alternativní k minimální době trvání tří let, je skrytá jako důvěrný údaj. Z argumentace Komise lze však pochopit, že se v tomto případě rovněž jedná o určitá strukturální opatření.

188 Společnost ABN Amro zejména uvádí, že skutečnost, že se v obou těchto rozhodnutích jedná o dobu spojenou s prováděním strukturálních opatření, činí diskriminaci ve vztahu k ní o to více zarážející, že od ní byla vyžadována pouze opatření vztahující se ke způsobu chování.

189 Přitom jak vysvětlila Komise, od obou dotčených bank byly vyžadovány převody, a to v rámci závazku omezit dopad podpory na hospodářskou soutěž, a nikoliv jako opatření obnovující jejich životaschopnost. Tvrdit jako ABN Amro, že z toho vyplývá, že měla požívat příznivějšího zacházení, pokud jde o formulaci jí uloženého opatření vztahujícího se ke způsobu chování, je argumentace, která nemůže obstát. Kromě toho v rozporu s jejím tvrzením je za neexistence strukturálních opatření ještě relevantnější dbát na účinnost opatření vztahujících se ke způsobu chování.

190 Není tedy prokázáno, že srovnání s dalšími rozhodnutími o státních podporách ze stejné doby může zpochybnit legalitu článku 5 napadeného rozhodnutí, pokud jde o dobu trvání zákazu, kterou obsahuje.

191 Třetí část druhého žalobního důvodu musí být tedy rovněž zamítnuta.

Ke čtvrté části, vycházející z porušení zásady proporcionality

192 Společnost ABN Amro tvrdí, že doba trvání zákazu uskutečnit akvizice je nepřiměřená. Podle ní Komise nepředložila žádný přesvědčivý argument, který by umožnil odůvodnit prodloužení zákazu uskutečnit akvizice nad dobu tří let, a bezpochyby neprokázala nezbytnost tohoto prodloužení.

193 Uvádí, že jelikož nizozemský stát zamýšlí převést své podíly po částech, takto formulovaný zákaz neučiní nabídku těchto podílů přitažlivější pro investory, kteří budou méně ochotní investovat nebo budou chtít investovat jen za nižší cenu. Přitom podle ní je ve veřejném zájmu, aby nizozemský stát obdržel vysoké zisky a Komise upřednostnila rychlou privatizaci. Uvádí, že z tohoto důvodu nizozemský stát a ona sama navrhly vázat dobu trvání zákazu uskutečnit akvizice na vlastnictví více než 80 % jejích podílů nizozemským státem, ale že Komise tento návrh nezohlednila.

194 Kromě toho se ABN Amro pozastavuje nad tím, proč by cíle sledovaného zákazem nemohlo být dosaženo v době kratší než pět let.

195 Společnost ABN Amro doplňuje, že pokud může obstát argument Komise, podle kterého by snížení státního vlastnictví na 50 % znamenalo, že se důvěra věřitelů a vkladatelů vrátí na stejnou úroveň, jaká byla před říjnem 2008, musí mít za to, že se státní vlastnictví rovná státní podpoře, což je v rozporu s článkem 345 SFEU. ABN Amro má za to, že úvaha Komise je ze své podstaty nesprávná, protože důvěra vzbuzená státním vlastnictvím by mohla klidně přetrvávat po tomto mezním datu, jelikož se váže k postavení ABN Amro jako systémově důležité banky a pravděpodobnosti danou tímto postavením, že nizozemský stát zasáhne v případě krize.

196 Konečně ABN Amro uvádí, že nechápe, na čem Komise zakládá svůj názor, že se důvěra veřejnosti sníží, pokud by stát prodal 50 % svých akcií. Skutečnost, že Komise nemohla stanovit přiměřené podmínky pro ukončení zákazu, nemůže odůvodnit uložení svévolných podmínek.

197 Komise má za to, že zásada proporcionality byla dodržena.

198 Je třeba nejprve připomenout charakteristické rysy přezkumu přiměřenosti takového opatření, jaké je dotčeno ve zvláštním kontextu rozhodnutí o slučitelnosti státní podpory, s výhradou podmínek, které předem neschválil dotyčný členský stát. V tomto ohledu se odkazuje na body 74 až 82 výše. V každém případě není opět nezbytné přijmout definitivní stanovisko ohledně mezí přezkumu Tribunálu uvedených v těchto bodech, protože společnost ABN Amro neprokázala, že rozšíření zákazu nad období tří let, podle podmínek stanovených v článku 5 napadeného rozhodnutí, je v rozporu se zásadou proporcionality.

199 Pokud jde o cíl sledovaný dotčeným zákazem, je třeba připomenout, že byl uložen především na základě zásady, podle které musí být podpora omezená na nezbytné minimum a která odůvodňuje názor, že prostředky, které jsou údajně dostupné pro akvizice, by měly být spíše zaplaceny státu, například prostřednictvím dodatečných dividend.

200 Z přezkumu druhé výtky druhé části tohoto žalobního důvodu vyplývá, že dotčený zákaz uskutečnit akvizice může zjevně sledovat tento cíl tím, že se použije na maximální dobu pěti let, zejména protože konec tohoto období je náhradou za datum ukončení podpory, po kterém logika přispění příjemce podpory k omezení podpory na nezbytné minimum ztrácí svůj smysl. To platí rovněž pro podpůrný důvod omezení narušení hospodářské soutěže (viz zejména body 173 až 175 výše).

201 Pokud jde o konkrétní argumenty vznesené společností ABN Amro, zaprvé nemůže s ohledem na cíl omezit podporu na nezbytné minimum obstát její argument, který vychází z nezbytnosti zohlednit ztrátu hodnoty banky pro případné investory, jež vyplývá z dotčeného zákazu, a která tedy podle ní brání rychlému odchodu nizozemského státu z vlastnictví ABN Amro. Neuložení tak restriktivního zákazu uskutečnit akvizice, umožňujícího státu získat nejlepší cenu v rámci veřejné nabídky, je zjevně méně přímé, a tedy méně účinné opatření k dosažení téhož cíle.

202 Zadruhé ABN Amro nepředkládá žádný konkrétní důkaz na podporu svého argumentu, podle kterého by doba trvání zákazu uskutečnit akvizice měla negativní dopad na ceny podílů nabízených k prodeji soukromým investorům. Soukromí investoři by sice zohlednili omezení uložená bance, ale není prokázáno, že by nebyli schopni pochopit, že zákaz odpadne v případě částečné privatizace. Tento argument tedy není přesvědčivý.

203 Zatřetí ze spisu vyplývá, že původním návrhem Komise bylo vázat ukončení zákazu uskutečnit akvizice na okamžik celkového zprivatizování společnosti ABN Amro. Tato společnost tedy nemůže tvrdit, že úvaha Komise není soudržná, když má za to, že důvěra třetích osob by byla ovlivněna k jinému meznímu datu, než je datum celkové privatizace, protože toto stanovisko bylo změněno na přístup, který je pro ABN Amro méně restriktivní, v průběhu jednání ohledně omezení daného zákazu.

204 Kromě toho nizozemský stát a ABN Amro v průběhu jednání odsouhlasili, ba dokonce navrhli ztrátu kontroly ve smyslu unijního práva v oblasti spojování, jako referenční bod pro ukončení opatření vztahujících se ke způsobu chování, jak vyplývá zejména z nabídek opatření ze dne 30. července a 6. září 2010. Teprve v pozdější fázi diskusí se objevilo omezení na 80 % vlastnictví, jakož i vysvětlení spojené s potřebou nizozemského státu být schopen získat dobrou cenu v rámci veřejné nabídky. Přitom s ohledem na analýzu provedenou výše v rámci druhé části tohoto žalobního důvodu není prokázáno, že převod 20 % účasti na vlastnictví banky ze strany státu je přiměřeným referenčním bodem k určení ukončení výhod plynoucích z podpory.

205 Začtvrté, pokud jde o otázku, zda Komise mohla mít za to, že důvěra věřitelů a vkladatelů byla výhodou vyplývající v důsledku podpory ze státního vlastnictví, argumenty Komise podporují kromě odpovědí, které již byly poskytnuty v rámci přezkumu druhé části druhého žalobního důvodu, dokumenty ratingových agentur, kterých se Komise dovolává v rámci tohoto řízení. Z toho vyplývá, že důvěra je založena nejen na postavení ABN Amro jako systémově důležité banky nebo banky „příliš významné, aby mohla být v úpadku“, ale rovněž na skutečnosti, že nizozemský stát je skutečně jejím

akcionářem. Část zprávy ratingové agentury ze dne 6. ledna 2011, citovaná Komisí, je objasňující v rozsahu, v němž se v ní uvádí, že dotčená agentura „má současné, ale dočasné státní vlastnictví a podporu jejích vlastníků za hlavní trumf podporující hodnocení [ABN Amro]“.

206 Konečně ohledně skutečnosti, že pokud nizozemský stát neztratí kontrolu před tímto datem, skončí zákaz uskutečnit akvizice automaticky po pěti letech, kromě analogie již uvedené v rámci druhé části žalobního důvodu, podle které odstavec 37 sdělení o restrukturalizaci, který se týká strukturálních opatření, rovněž odkazuje na maximální dobu pěti let, je třeba připomenout, že zákaz je vázán mimo původní dobu tří let, kterou ABN Amro nezpochybnila, hlavně na okamžik, kdy nizozemský stát ztratí kontrolu nad bankou. Přitom legalita tohoto přístupu nebyla v rámci druhé části tohoto žalobního důvodu zpochybněna.

207 Kromě toho ze strategie odchodu navržené nizozemským státem (rovněž viz projednání druhé části tohoto žalobního důvodu výše) vyplývá, že tento stát uvažuje o nabídnutí druhého podílu [*důvěrné*] a [*důvěrné*] % akcí až v roce 2015, a sice čtyři roky po přijetí napadeného rozhodnutí, a to v závislosti na tržních podmínkách.

208 Za těchto okolností nelze vyloučit předpoklad, že maximální doba pěti let může být dokonce ve prospěch nizozemského státu, to znamená, že zákaz odpadne před tím, než bude moci prodat většinu svých akcií.

209 Neprokázalo se tedy, že Komise porušila zásadu proporcionality tím, jak definovala dobu trvání zákazu uskutečnit akvizice v článku 5 napadeného rozhodnutí. V důsledku toho musí být zamítnuta čtvrtá část druhého žalobního důvodu.

K páté části, vycházející z porušení zásady řádné správy, jakož i z nedostatku odůvodnění ve smyslu článku 296 SFEU

210 Společnost ABN Amro tvrdí, že Komise nezohlednila všechny relevantní skutečnosti ohledně doby trvání zákazu uskutečnit akvizice, pokud jde zejména o nezbytnost opatření, možnost schválit méně restriktivní opatření a námitky formulované v průběhu přezkumného řízení, takže porušila zásadu řádné správy tím, že přijala článek 5 napadeného rozhodnutí.

211 Společnost ABN Amro kromě toho uvádí, že napadené rozhodnutí je stiženo nedostatkem odůvodnění. Má za to, že vysvětlení, podle kterého ukončení státního vlastnictví umožní odhadnout, kdy skončí výhoda ze státní podpory, není ani jasné, ani správné. Stejně tak je odůvodnění napadeného rozhodnutí chybné v rozsahu, v němž Komise nevysvětluje, proč je relevantním kritériem prahová hodnota 50% účasti na bance (a nikoliv například prahová hodnota ve výši 20 %) nebo proč byla vyžadována delší doba trvání zákazu než doby trvání zákazů uložených jiným bankám.

212 Komise má za to, že s přihlédnutím k řadě kontaktů s nizozemským státem a společností ABN Amro týkajících se zákazu uskutečnit akvizice během přezkumného řízení a k vývoji jejího stanoviska v tomto období, neporušila zásadu řádné správy. Kromě toho napadené rozhodnutí jasně uvádí odůvodnění, které tvoří podklad pro dobu trvání zákazu uskutečnit akvizice.

213 V tomto ohledu se pro připomenutí relevantní judikatury odkazuje na body 128 a 131 až 133 výše, uvedené v rámci přezkumu čtvrté části prvního žalobního důvodu.

214 Zaprvé, pokud jde o údajné porušení povinnosti řádné správy, je třeba konstatovat, že Komise přezkoumala relevantní skutečnosti s požadovanou péčí. Ze spisu vyplývá, že se stanovisko Komise posunulo od zohlednění vazby mezi ukončením dotčeného zákazu a úplnou privatizací společnosti ABN Amro směrem ke schválení vazby mezi ukončením zákazu a okamžikem, kdy nizozemský stát

přijde o většinu kapitálu společnosti ABN Amro. Komise sice odmítla návrhy tohoto státu a společnosti ABN Amro odkazující na převody méně významných podílů, ale z neshody o věci samé nelze vyvodit porušení zásady řádné správy.

215 Zadruhé, aniž je třeba rozhodovat o otázce, jaký je skutečný dosah povinnosti odůvodnění, která přísluší Komisi ohledně konkrétního opatření v rámci souhrnu opatření, na jejichž základě mohla mít s přihlédnutím k předloženému plánu restrukturalizace za to, že podpora banky je slučitelná s vnitřním trhem, je třeba konstatovat, že Komise odůvodnila dobu trvání zákazu provádět akvizice právně dostačujícím způsobem.

216 Napadené rozhodnutí sice obsahuje málo upřesnění ohledně doby trvání zákazu provádět akvizice a neobsahuje zejména upřesnění ohledně alternativních řešení zmíněných během přezkumného řízení ani ve vztahu k řešením přijatým v jiných rozhodnutích.

217 Není nicméně stiženo nedostatkem odůvodnění.

218 Bod 311 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž odkazuje na odstavec 40 sdělení o restrukturalizaci, pokud jde o minimální dobu tří let. Bod 312 odůvodnění uvedeného rozhodnutí tím, že odkazuje na prahovou hodnotu 50 %, nevratnou povahu podpory, jakož i skutečnost, že uvedená prahová hodnota představuje náhradu za odhad, kdy skončí účinky výhody plynoucí z podpory, vysvětluje vazbu mezi státním vlastnictvím a dobou trvání zákazu provádět akvizice.

219 Pokud jde o následnou alternativní dobu pěti let jako okamžiku, kdy skončí doba trvání zákazu provádět akvizice, může být chápána implicitně s ohledem na plán navržený nizozemským státem pro svou strategii odchodu. Kromě toho zohlednění minimální doby pro uplatňování zákazu znamená, že rovněž musí být definována maximální doba. Období pěti let je tedy s ohledem na okolnosti projednávaného případu logické.

220 Konečně pokud jde o argument, podle kterého měla Komise vysvětlit, proč byla doba trvání zákazu uloženého společnosti ABN Amro delší než doba stanovená v jiných rozhodnutích, Komise správně uvádí, že je povinna odůvodnit svou analýzu slučitelnosti podpory pouze ve vztahu k pokynům pro odvětví obsaženým ve sděleních, a nikoliv ve vztahu ke všem dalším rozhodnutím.

221 Z výše uvedeného vyplývá, že pátá část druhého žalobního důvodu musí být zamítnuta.

222 Žaloba tedy musí být v každém případě zamítnuta v plném rozsahu, zejména aniž je nutné, aby se Tribunál vyjádřil k argumentu Komise uvedenému na jednání, podle kterého nelze vyhovět návrhovým žádáním společnosti ABN Amro, jejichž cílem je pouze zrušení článku 5 napadeného rozhodnutí, protože toto ustanovení není oddělitelné od článku 1 tohoto rozhodnutí a Tribunál nemůže nahradit analýzu Komise slučitelnosti podpory svou analýzou.

K nákladům řízení

223 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a ABN Amro neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **ABN Amro Group NV se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Czúcz Labucka Gratsias

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. dubna 2014.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu ... 1

Řízení a návrhová žádání ... 4

Právní otázky ... 4

K prvnímu žalobnímu důvodu, který se týká dosahu zákazu uskutečnit akvizice ... 5

K první části, vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU, jakož i nesprávného uplatnění sdělení ... 5

– Ke druhé výtce, vycházející z nesprávného uplatnění sdělení ... 5

– K první výtce, vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU ... 11

K druhé části, vycházející z porušení zásady proporcionality ... 12

Ke třetí části, vycházející z porušení zásady rovného zacházení ... 16

Ke čtvrté části, vycházející z porušení zásady řádné správy, jakož i z nedostatku odůvodnění ve smyslu článku 296 SFEU ... 19

K druhému žalobnímu důvodu, týkajícímu se doby trvání zákazu uskutečnit akvizice ... 21

K první části, vycházející z porušení článku 345 SFEU v rozsahu, v němž doba trvání zákazu uskutečnit akvizice závisí na podílu vlastněném státem ... 22

K druhé části, vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU, jakož i nesprávného uplatnění sdělení ... 23

– K druhé výtce, která vychází z nesprávného uplatnění sdělení ... 23

– K první výtce, vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU ... 26

K třetí části, vycházející z porušení zásady rovného zacházení 26

Ke čtvrté části, vycházející z porušení zásady proporcionality 27

K páté části, vycházející z porušení zásady řádné správy, jakož i z nedostatku odůvodnění ve smyslu článku 296 SFEU 29

K nákladům řízení 30